

GORSKI

popotnik

Revija planinskega društva Integral
Leto XXXIII, julij 2013

št.

2

15 IZLET na (vr).

15.5.2013
DATUM

PROSTOR ZA RISSICO

11/21
ROČNIK VODJE IZLETJA

Stonogice na Šmarni gori

UVODNIK	4
30 LET GORSKEGA POPOTNIKA	4
KAM GREMO	10
POTEPANJE PO BIH IN SRBIJI, 18. 7. – 28. 7. 2013	10
ŠPIK HUDE POLICE (2420 m), 20. 7. 2013	10
POLDNIK (KOPA) 2063 m, 27. 7. 2013	10
PREDLOG IZLETA NA MONVISO 2013, 27. 7. – 3. 8. 2013	11
ROSENNOCK (2440 m) IN KLOMNOCK (2331 m), 3. – 4. 8. 2013	12
PREČENJE POLIŠKIH ŠPIKOV, ITALIJA, 10. – 11. 8. 2013	13
JALOVEC (2645 m), 17. 8. 2013	13
37. POHOD NA TRIGLAV – IZ KRME, 23. – 25. 8. 2013	14
TRIGLAV 2013 – Z RUDNEGA POLJA, 23. – 25. 8. 2013	15
37. POHOD NA TRIGLAV 2013 – MIMO VRHA, 23. – 25. 8. 2013	16
KALŠKI GREBEN (2224 m), 31. 8. 2013	17
DOVŠKI KRIŽ (2542 m), 7. 9. 2013	17
SÄULECK (3085 m), AVSTRIJA, 14. – 15. 9. 2013	18
CJAJNIK (1965 m) – KOŠUTNIKOV TURN (2133 m), 21. 9. 2013	19
KROFIČKA (2083 m), 28. 9. 2013	19
BOSKOVEC (1587 m), 5. 10. 2013	20
MATAJUR (1642 m), 12. 10. 2013	20
OBIR (OJSTRIC) 2139 m, AVSTRIJA, 19. 10. 2013	21
RESEVNA, 26. 10. 2013	22
27. POHOD OD LITIJE DO ČATEŽA – LEVSTIKOVA POT, 9. 11. 2013	23
KOSTANJEVA NEDELJA, 10. 11. 2013	23
OSTRIČ (1054 m) – RAZSUŠICA (1082 m) – MEDVIŽICA (1081 m), 23. 11. 2013	23
JEREBIKOVEC (1593 m), 7. 12. 2013	24
STOLPNIK (1012 m), 14. 12. 2013	25
BAŠELJSKI VRH (1744 m), 1. 2. 2014	25
KRANJSKA REBER (1435 m), 8. 2. 2014	26
KRIŠKA GORA (1471 m) – TOLSTI VRH (1715 m), 15. 2. 2014	26
KRIM, 22. 2. 2014	27
STROKOVNI ČLANKI	28
KAKO KUPITI DOBRO PLANINSKO OBUTEV	28
NOVI ČEVLJI – NOVI ŽULJI, STARI ČEVLJI – NOVI ŽULJI	30
MLADINSKI KOTIČEK	32
ANDERSENOVI POPOTNIKI	32
IZLET NA ŠMARNO GORO Z VODNIKOM MITJO	32
STONOGICE NA ROŽNIK Z BABICAMI IN DEDKI	33
PLANINSKI IZLET V TAMAR	33
UČENCI O.Š. OSKAR KOVAČIČ NA LOVRENŠKIH JEZERI	34
SONČKI NA ŠMARNI GORI	34
2. SKUPINA OTROK NA PLANINI PRI JEZERU 2013	34
PREDSTAVITEV PLANINSKE OPREME	36
ŠMARNA GORA, 28. MAJ 2013	36
KJE SMO BILI	37
DEVETNAJSTIČ ČEZ POHORJE, 1. – 3. 5. 2013	37
2. AKCIJA NA PLANINI PRI JEZERU	37
NA URŠLJO GORO (PLEŠIVEC) 1699 m, 8. 6. 2013	39
PREHODILI SMO PRVO POLOVICO SREDINIH IZLETOV	40
OKOLI DEVINA S PRIJATELJI IZ TRSTA, 7. 4. 2013	42
IN KONČNO – OJSTRNIK (2052 m), 16. 6. 2013	44
ZANIMIVOSTI	46
2 UTRINKA Z OBČNEGA ZBORA PD INTEGRAL 22. 2. 2013	46
RAZPIS ZA »NAJBOLJ PRILJUBLJENO PLANINSKO KOČO«	46
PLAN IZLETOV PD INTEGRAL 2013/14	48

GORSKI

Popotnik

Leto XXXIII/številka 2, julij 2013

ISSN 2232-397X.

Natisnili smo: 350 izvodov

Izdaja:

PLANINSKO DRUŠTVO
INTEGRAL,

Celovška cesta 160,
1000 Ljubljana,

Tel.: 01 58 22 751, gsm: 031 259 156

e-mail: pdintegral@siol.net,

url: www.pdintegral.si

Nina Miklič, e-mail: nina.miklic@lpp.si

Uradne ure, vsak četrtek od 9. do 11.
in od 16. do 18. ure

Prispevke pošiljati na:
silva.papez@lpp.si

Zanj:

TOMO RUSIMOVICH, predsednik

Odgovorni urednik:

TOMO RUSIMOVICH

Uredniški odbor:

TOMO RUSIMOVICH,
BOJANA BURNIK,
ENES HALILOVIC,
ANTON TROPE

Tehnično uredništvo:

SLAVKO KRUŠNIK,
SILVA PAPEŽ,
GREGOR GERČAR

Oblikovanje in prelom:

VID GUDIČ

Jezikovni pregled:

SILVA PAPEŽ
SLAVKO KRUŠNIK

Grafična priprava za tisk in tisk:

PARTNER GRAF D.O.O.

Fotografija na naslovnici:

ODPRTJE KOČE NA PLANINI PRI
JEZERU,
Foto: Sonja Modlić

30 LET GORSKEGA POPOTNIKA

◦ **Marinka Koželj Stepic** (nadaljevanje)

2005

Prva številka letnika 2005 je prinesla vabilo na občni zbor ter poziv podpredsednika PZS, Adija Vidmajerja. V njem vabi društva k delu z mladimi ter k obeležitvi 110-letnice Planinskega vestnika in 110-letnici postavitve Aljaževega stolpa na vrhu Triglava. Tu je bil tudi razpis za oskrbniško ekipo, ki bo delovala v prenovljeni koči na Planini pri Jezeru. V rubriki Kje smo bili je Marinka Koželj Stepic opisala bolj ali manj uspešno vzpenjanje na najvišje vrhove Finske, Švedske in Norveške. Pisala je tudi o planinarjenju po Kornatih in Visu ter o vzponu na Sleme nad dolino Vrat. Katja Marinko je opisala prigode vzpona na Svetega Miklavža v dežju. Sledila sta še opisa izleta v Neznano, ki se je končal na Slivnici nad Cerknico, in izleta na Obolno nad Grosupljem. Janez Cestnik je predstavil svojo novoletno turo na Triglav, Mika Vraber pa pot in veselo ponovoletno srečanje aktivnih članov našega društva Pr'Mehačk. Marinka Koželj Stepic je pripravila prispevek z vzgojno-izobraževalno vsebino z naslovom: Priprave na turo – od izbire poti do aktivnosti pred odhodom. V rubriki Kam bomo šli so vodniki z lepimi opisi vabili na Snežnik, Planine pod Storžičem, zimski pohod na Porezen, na Krk, na Pufijev pohod na Čemšeniško planino, na Kumlehovo glavo, čez Pohorje, k Korošaskim slapovom, na Blegoš, na srečanje s Tržičani, na Golico, na Košutico, na Slavniki, na Dleskovec, na Lačno, na Begunjščico, na tabor na Planini pri Jezeru in v Visoke Tatre. V Kotičku za mlade je Bojana Burnik »pogledala nazaj in naprej«, torej posredovala poročilo in plan. Tu je bilo še vabilo na akcije v organizaciji MDO PD Ljubljane, ki jih vodi naša vodnica Marinka Koželj Stepic. Sledila so poročila o delu odsekov v letu 2004. V rubriki Samo enkrat si star je Slavko Krušnik predstavil Anico Zemljič. Milena Škarja je pripravila šest prispevkov iz drugih revij ali knjig, en prispevek pa je bil vzet iz revije Obramba. V rubriki Slavni planinci je iz knjižice gorskega kluba Skala Jakob Aljaž povzet Opis mojega življenja, triglavskega župnika.

V drugi številki je bilo v uvodniku vabilo za bolj pogost obisk prenovljene koče na Planini pri Jezeru. V rubriki Kje smo bili so bili bolj ali manj zanimivi opisi izletov, ki so se zgodili v prvi polovici leta in so jih pripravili bodisi vodniki ali udeleženci sami. V rubriki Kam bomo šli so vodniki vabili na Lanževico, na Fužinska brezpotja, na Ojstrnik, na Planjavo, iz Kobarida čez Krn in Vogel v Bohinj, na Prisank, na 29. pohod na Triglav, na Javorco in Mrzli vrh, na Vis, na Škrlatico, na Martinj vrh, na Košutnikov turn ter na Boč in v terme Olimje. V Kotičku za mlade planince so bile fotografije in opisi z izletov na

Blejsko kočjo in s pohoda na Lisco. Sledili so povzetki iz drugih revij ali spletnih strani. V rubriki Slavni planinci je bil predstavljen Rudolf Badjura, pisec mnogih vodnikov in priročnikov ter avtor zemljevidov Slovenije.

V tretji številki so bili v rubriki Kje smo bili opisani bolj ali manj obsežno izleti, ki so bili v organizaciji društva ali pa so jih opisali vodniki po ogledni turi. Marinka Koželj Stepic je tako prispevala opise: Planinarjenje po Kornatih, Planinarjenje po Visu, Watzmann - ogledna tura, Tolsta Košuta – Pufiju v spomin ter Narodni parki Črne gore. Mika Vraber je prispevala dva prispevka, in sicer: Spet uspešno po Fužinskih brezpotjih in Kako sem splezala slovensko in se na vrhu še smejala. Bili so še opisi nepodpisanih piscev ali pa s psevdonimom ali pa so skriti pod šifro udeleženci. Predstavljena je bila tudi počastitev 25-letnice pobratenja SPD Trst in PD Integral. Bili so še opisi zimskih vzponov na Veliko planino, na Konjsko sedlo, na Kofce, na Debelo peč – Lipanco in na Mojstrovko. V rubriki Kotiček za mlade planince so bili zapisi vseh skupin tabora na Planini pri Jezeru ter veliko fotografij. Mladi iz planinskega krožka na OŠ Oskar Kovačič so opisali izlet na Tromejo. V zaključku je bila v članku predstavljena cela oskrbniška ekipa in v rubriki Samo enkrat si star naš član Jože Habič. Sledili so še zanimivi opisi, pobrani iz drugih revij in knjig. Iz knjige dr. Stanka Klinarja je bil povzet zapis o Valentinu Staniču (1774 – 1847), prvem alpinistu v Vzhodnih Alpah.

2006

V prvi številki letnika 2006 je bil v uvodniku pogovor s predsednikom Branetom Vasičem. V rubriki Kje smo bili je bilo bolj malo zapisov, zato pa toliko več v rubriki Kam bomo šli. Vodniki so vabili na Snežnik, na Dovško babo, na Stol, na Krašnji vrh, za prvomajske praznike Pohorje in na Dugi otok, na Slavniki, na Javorco in Mrzli vrh, na Male bele špice - pot Stoletnice, na planinski tabor za osnovnošolce in Visoke Tatre na Slovaškem. V Kotičku za mlade planince je bilo veliko fotografij, ki so jih prispevale vzgojiteljice, in risbic, ki so jih narisali otroci. Sledil je plan izletov za vse leto, program planinarjenj v organizaciji MDO PD Ljubljane – Kreta, Kornati, Vis, Nepal ter Patagonija in Ognjena zemlja. Tu je bil tudi seznam vseh 12 vodnikov našega društva. Sledili sta poročila gospodarskega odseka in odseka za varstvo narave. V rubriki Samo enkrat si star je Slavko Krušnik predstavil dva, ki sta sodelovala na ustanovnem občnem zboru – Zvoneta in Štefko Kosmač. V rubriki Varstvo narave je bilo zbranih kar nekaj zanimivosti, a so bile večinoma povzete iz tujih revij in knjig. Iz revije Obramba je bil pov-

zet članek o zaščiti pred plazovi. V rubriki Slavni planinci je bil predstavljen Joža Čop (1893 – 1975), odlični plezalec in pionir alpinistike tedanjega časa. Prvi je preplezal zadnji problem severne Triglavske stene in se po njem tudi imenuje – Čopov steber.

V drugi številki je bilo v uvodniku vabilo na obisk koč na Planini pri Jezeru. V rubriki Kje smo bili so bili opisi izletov, ki so bi izvedeni v organizaciji društva ali pa so jih opravili naši člani sami. Tu so bili opisi že tradicionalnega Pufijevega pohoda, povelikonočnega izleta na Krašnji vrh v Beli krajini, dvanajstega pohoda čez Pohorje – samo do polovice, izleta na Uršljo goro in Smrekovec in o druženju na 36. taboru ljubljanskih planincev. V rubriki Kam bomo šli so vodniki z bolj ali manj obsežnimi opisi vabili na izlete, ki so bili v programu do pozne jeseni. Ti so bili: srečanje z SPD Trst, Kalški greben – Grintavec, tradicionalni pohod iz Ljubljane na Planino pri Jezeru, Fužinska brezpotja, Watzmann, Veliki Naboj, zahodni del Spodnjih Bohinjskih gora, vrhovi nad Kriškimi podi, Triglav, Vrbanove špice – Rjavina – Begunjski vrh, Viš, Martinj vrh, Veliki vrh in Velika Zelenica, Olševa in Žrd. V Kotičku za mlade planince je bilo veliko fotografij in risbic ter kratki zapisi z izletov. V rubriki Društvene novice so bili utrinki z občnega zbora in o delu skupščine. Marinka Koželj Stepic je pripravila kratko predstavitev MDO PD Ljubljane v številki in besedi. V rubriki Samo enkrat si star je bila predstavljena Zlata Kozamernik. Sledilo je nekaj zanimivosti, povzetih iz drugih revij. V rubriki Slavni planinci je bil predstavljen Klement Jug (1898 – 1924), ki je bil znan kot alpinist samohodec in planinski filozof.

V tretji številki so bili v rubriki Kje smo bili zanimivi opisi izletov z naslovi: PD Integral in SPD Trst – skupno potepanje po Veliki planini Sonje Modlic, Tretjič iz Ljubljane na Planino pri Jezeru Milojke Smrketa, Watzmann skozi očala udeleženca Hinka Sajovica, Krašnji vrh Marinke Koželj Stepic, Jubilejni 30. pohod na Triglav Iva Volerja in Silve Papež, izlet na Viš Mike Vraber in Slavka Krušnika Martinj vrh – končno osvojen. Marinka Koželj Stepic je pripravila zanimiv zapis s potepanja po deželi Masajev v Keniji in Tanzaniji ter o njihovem načinu življenja. V rubriki Kam bomo šli sta bili vabili na izlet v Neznano in na Kostanjevo nedeljo. Za Kotiček za mlade planince je Bojana Burnik pripravila utrinke s planinskega tabora na Planini pri Jezeru. V rubriki Društvene novice je Franc Bergant opisal montažo čistilne naprave pri naši koči. V rubriki Samo enkrat si star je Slavko Krušnik predstavil manj znana planinca našega društva, Marino in Francija Čižmana. Sledilo je nekaj zanimivosti s področja varstva narave in nekaj planinskih novičk, ki jih je zbrala Milena Škarja. V rubriki Slavni planinci so bili predstavljeni člani družine

Tominšek – dr. Fran Tominšek (1869 – 1943), dr. Josip Tominšek (1872 – 1954) in dr. Stanko Tominšek (1895 – 1961).

2007

V uvodniku prve številke letnika 2007 je bilo vabilo na občni zbor in razpis za oskrbniško ekipo za koč na Planini Jezero. V rubriki Kje smo bili so bili opisi izletov, ki so bili doživeti v preteklem letu. Nepodpisani pisec je podrobno opisal že tretji pohod od Ljubljane na Planino pri Jezeru, Marinka Koželj Stepic je opisala težave pri zbiranju tudi manj resnih prijav za atraktiven izlet na Watzmann, pisala je o Poti dveh slapov, ki so jo lepo pripravili člani PD Polž in o izletu na Veliki vrh in Veliko Zelenico, ko so zaradi le ene same prijave spremenili cilj pohoda in jo mahnili na Dovško babo. Milojka Smrketa je opisala izlet v Neznano, ki se je končal pozno ponoči, pa ne zaradi iskanja poti temveč zaradi živahnega plesa. Hinko Sajovic je prispeval zapis izleta na Virnikov Grintovec, Marinka Koželj Stepic je opisala v Utrinku novoletno vzdušje na Kališču ob poti, Slavko Krušnik pa veselo vzdušje z naslovom Silvestrovanje Pr' Mehačk. V rubriki Kam bomo šli so vodniki pripravili opise za pohod na Snežnik, na Viševnik, v Blejski Vintgar – Poključsko sotesko, na Osorščico na Lošinju, na Pufijev pohod na Čemšeniško planino, na Lačno in Kraški rob, na Kopaonik, po Pohorju za prvi maj, v Dovžanovo sotesko, na srečanje pobratenih planinskih društev SPD Trst in PD Integral, na Vrtačo, na Strmo peč in od Bogatina do Črne prsti. V Kotičku za mlade planince je Mitja Premrl opisal, kako je mladim nazorno prikazal opremo, ki jo potrebuje mladi planinec. V rubriki Društvene novice je bil celoletni program izletov za člane in za mladinski odsek, plan gospodarskega odseka, poročilo vodniškega odseka ter vabilo k naročilu na Planinski vestnik in nakupu učbenika Planinska šola. V prispevku Samo enkrat si star je Slavko Krušnik predstavil vsem že dobro znanega Gabrijela Jelovška – Jeleta. Sledil je prispevek z izobraževalno vsebino. Marinka Koželj Stepic je opisala nevarnosti pozimi. Milena Škarja je zbrala nekaj zanimivosti s področja varstva narave in planinskih novičk. V rubriki Slavni planinci je bil predstavljen dr. Miha Potočnik (1907 – 1995), znan kot odličen alpinist, član zlate naveze skupaj z Jožem Čopom in Stankom Tominškom. Dr. Miha Potočnik je bil tudi odličen organizacijski vodja, predsednik PZS, načelnik GRS in še kaj. Za zaključek je bil še šaljiv zapis Marinke Koželj Stepic z naslovom Prvenstvo ali kako je hodila v gore in hribe skozi celo leto 2006.

V drugi številki je Slavko Krušnik kratko predstavil novosti v društvu. V rubriki Kje smo bili sta bila sestavka

Irene Pečavar Čarman z naslovom Dan za bogove in Mihaele Požek z naslovom Roblekov dom. Marinka Koželj Stepic je v sestavku S punco na Uršlji gori pisala o psički, ki jo je spremljala vso pot, in v sestavku Osorščica o prigodah na povelikonočnem izletu na najvišji vrh na Lošinju. Bili so še opisi bolj ali manj podpisanih piscev na Pufijev pohod, na Lačno in Kraški rob, čez Pohorje, skozi Dovžanovo sotesko, na Peco z dvema slavlencema, na Vrtaško Sleme in o krožni poti ob slapovih Kosce ob priliki 37. tabora MDO PD Ljubljane. Irena Pečavar Čarman je prispevala članek z naslovom Slovenija planinari, Klemen Dremelj pa zanimiv opis ture na Šklatico in v Dolomite z mamom in Frenkom. V rubriki Kam bomo šli je bilo vabilo na zanimive cilje in vrhove: od Bogatina do Črne prsti, na Petzeck, na Fužinska brezpotja, na Lanževico, na Bavški Grintovec, na 4. pohod od Ljubljane na Planino pri Jezeru, na Veliki Nabojs, na 31. tradicionalni pohod na Triglav, na Ponce – Strug – Vevnic – Mangart, na Vrbanove špice – na Rjavino – na Begunjski vrh, na Špič Hude police, na Martinj vrh, Trupejevo poldne, Remšendol, Matajur in po Vrtovčevih poteh. V Kotičku za mlade planince so bili opisani izleti na Toško čelo, na Tromejo, na Jakoba, na Koreno, po Kekčevi deželi in na Šmarno goro v jutro krasno. Sledilo je poročilo občnega zbora, ki je bil tokrat volilni. Brane Vasič je bil ponovno izvoljen za predsednika društva. V rubriki Samo enkrat si star je bil predstavljen Marijan Koželj. Proti koncu je bilo nekaj zanimivosti pobranih iz drugih revij. V rubriki Slavni planinci so bili predstavljeni štirje srčni možje, ki so se leta 1778 prvi vzpeli na Triglav – Matevž Kos, Štefan Rožič, Luka Korošec in Lovrenc Willomitzer.

V tretji številki so v uvodniku kratko predstavljeni uspešni trenutki našega društva in teh ni bilo malo. V rubriki Kje smo bili so bili prispevki Marinke Koželj Stepic Srečanje v Benečiji, Petzeck in beee... narobe jeee ter Črn gad na Črni prsti. Udeleženci so opisali 4. pohod od Ljubljane na Planino pri Jezeru, pohod na Triglav so opisale vsaka za svojo skupino Nada Zupan Turk, Mihaela Požek in Silva Papež, Irena Pečavar Čarman je opisala sestavek Preplah v kraljestvu gora, Slavko Krušnik pa izlet enega udeleženca na Martinj vrh. Klemen Dremelj je v nadaljevanju slikovito opisoval vzpon v Dolomitih, po bolj ali manj zahtevnih feratah skupaj z mamom Sonjo in Frenkom. V rubriki Kam bomo šli so vodniki vabili na izlet v Neznano, na Kostanjevo – Martinovo nedeljo, na Ratitovec, na Kum in na Dleskovec. V Kotičku za mlade planince je nekaj iskric in risbic z izleta »vrtičkarjev«. V rubriki Samo enkrat si star je Slavko Krušnik predstavil nam že dobro znana Majdo in Maksa Merele. Milena Škarja je zbrala nekaj novičk s področja varstva narave in planinskega sveta. V rubriki Slavni planinci je bil predstavljen Jernej Zaplotnik – Nejc (1952 – 1983),

samosvoj in izredno uspešen alpinist in himalajec. Kljub mladosti se je vzpel že na tri osemtisočake in napisal odmevno knjigo z naslovom Pot, ki jo je posvetil svoji ženi Mojci in trem sinovom. Pod Manaslujem ga je zasul snežni plaz.

2008

V prvi številki letnika 2008 je uvodnik vabil na občni zbor. V rubriki Kje smo bili so zapisi z naslovi: Remšendol – Italija, Izlet v Neznano, Kostanjeva nedelja na Tržaškem, Po ribiški poti v Nabrežinskem bregu, Novoletni izlet – Pr' Mehačk in tura Tofana di Rozes. V rubriki Kam bomo šli je Marinka Koželj Stepic vabila na Medvednico, na Struško, na Kornate in na Vis. Slavko Krušnik je vabil pohodnike na že štirinajsti pohod čez Pohorje. V kotičku za mlade planince je bil zapis z izleta OŠ Oskar Kovačič. V rubriki Društvene novice je bil daljši pogovor z dobitnico najvišjega priznanja PZS, Marinko Koželj Stepic, ki je razkrila marsikaj iz svojega delovnega vsakdana. Sledil je program izletov za člane in za mlade ter poročilo vodniškega odseka, poročilo gospodarskega odseka, poročilo o delu markacistov, poročilo odseka varstva narave in poročilo mladinskega odseka. Bilo je še vabilo v Odprto planinsko šolo v organizaciji MDO PD Ljubljane. Uredniški odbor je sklenil, da se rubrika Samo enkrat si star zaključí. V bodoče bodo predstavljali tiste člane, ki so društvu vtisnili trajen spomin, torej dobitnike plakete PD Integral. Predstavljen je bil Miha Primc, drugi predsednik društva in nosilec skoraj vseh funkcij v društvu. Marinka Koželj Stepic je predstavila Bohinjsko planinsko pot in šaljiv zapis z naslovom Štafetni tek.

V drugi številki je uvodnik napovedal nekaj pomembnih dogodkov v našem društvu ter tudi nekaj sprememb pri Gorskem popotniku. V rubriki vodništvo in izobraževanje sta bila prispevka Marinke Koželj Stepic z naslovom Vodniki v našem društvu in Irene Pečavar Čarman z naslovom Kako pomagamo ob poškodbah. Sledili so opisi izletov, ki so bili v planu za leto 2008: Kopa, pohod od Ljubljane na Planino pri Jezeru, Golica – Veliki Speikkogel, Kukova špica, Spodnje Bohinjske gore, Vrtača, Skuta, Triglav, Storžič, 10. pohod Ljubljančanov na Planino pri Jezeru, člani PD Integral na Planino pri Jezeru, Martinj vrh in Trupejevo poldne. V rubriki Kje smo bili so bili zapisi izletov z naslovi: Koreno - v dežju in megli, Štirinajsti pohod čez Pohorje, S kostelskega planinskega pohoda in Tabor ljubljanskih planincev. V rubriki Kotiček za mlade planince so bili opisi njihovih zanimivih izletov na Koreno, na Rašico, v Tamar, na Limbarsko goro in na Veliko planino – zaključek vrtičkarskega leta. V rubriki Poti so bili predstavljeni markacisti našega društva in seznam poti, za katere

skrbijo. V rubriki Varstvo narave je bila predstavljena gozdna učna pot Uršankovo. Ob zaključku je Marinka Koželj Stepic pripravila zapis o našem Slovenskem planinskem muzeju, o MDO-ju v številki in besedi, o 115-letnici organiziranega planinstva na Slovenskem in 15-letnici Jurčičevega pohoda. Irena Pečavar Čarman je pisala o letu 2008 kot letu obletnic, pomembnih za planinsko srenjo. Za konec je Marinka Koželj Stepic pripravila izobraževalni članek z naslovom Kako kupiti dobro planinsko obutev.

V tretji številki je uvodnik prinesel nekaj podatkov o delovanju društva ter predstavitev vsebinske prenovе Gorskega popotnika. V rubriki Društvene novice so bili predstavljeni dobitniki najvišjega društvenega priznanja, plakete. Prvi jo je prejel Zvone Kosmač, nato pa vsako leto po eden. Sledili so Miha Primc in Marjan Dodič. V Kotičku za mlade planince je bil predstavljen v sliki in besedi tabor za najmlajše na Planini pri Jezeru. V rubriki Vodništvo in izletništvo so bila vabila na izlet v Neznano, na Rudnico, na novoletni Kum, na Dobrčo in na potepanja v letu 2009 v organizaciji MDO PD Ljubljane – Kornate, Korziko, Črno goro in Vis. V rubriki Pota smo izvedeli, kaj so delali markacisti v letu 2008. V rubriki Varstvo narave lahko preberemo kar tri prispevke: Koščeva pot po lškem morostu, Kosec – crex crex in Pot Karla in Žige Zoisa. V rubriki Gospodarjenje je objavljen pogovor z oskrbniško ekipo, Karlom, Ani in Lojzko. V rubriki izobraževanje je Marinka Koželj Stepic pripravila prispevek z naslovom Vreme in nevarnosti ter opozorila na zgibanko plazovi v izdaji PZS. Irena Pečavar Čarman je prispevala članek Zaščitna očala v pohodništvu. V rubriki Planinske novice je Marinka Koželj Stepic pisala o proslavi 230-letnice prvega pristopa na Triglav na vrhu Triglava, o Slovenskem planinskem muzeju, ki je v grobem že zgrajen ter o Planinskem vestniku. V rubriki Doživljaji so bili opisi potepanja po Struški, po Bohinjski poti, z vzpona na Storžič ter izleta na Skuto, ki ga ni bilo, Marinke Koželj Stepic, z Integralovega izleta na izvir reke Kolpe in 5. pohoda iz Ljubljane na Planino pri Jezeru Lilijane Dervenšek, z vzpona na Majo Jezerce – najvišji vrh Prokletij Raša Adrovića, o izletu na Martinj vrh – oprostite Lubnik Slavka Krušnika in sestavek Irene Pečavar Čarman z naslovom Kjer tišina šepeta in divja jaga.

2009

V prvi številki letnika 2009 je bilo v uvodniku vabilo na občni zbor. V rubriki Društvene novice je bilo zapisano vse o članarini, zavarovanju in ugodnostih. Predstavljeni so bili trije prejemniki plaket – Nevenka Pejčič, Pavla Glavič in Ivan Blažič. V Kotičku za mlade planince je Bo-

jana Burnik izčrpno poročala o delu v vrtcu Andersen in tudi na OŠ Oskar Kovačič ter podala plan dela za leto 2009. Mentor Marko Andlovic je opisal izlete osnovnošolcev na Slavniki, na Slivnico in na Snežnik. Vodnik Franc Bergant je vabil na planinski tabor za osnovnošolce. V rubriki Vodništvo in izletništvo je bil objavljen celoten program izletov za leto 2009. Mitja Premerl je pripravil poročilo o delu vodniškega odseka in omenil, da je društvo izšolalo tri nove vodnike, Raša Adrovića, Andreja Počervino in Antona Tropeta. Sledila so vabila na izlete in izobraževalne akcije: tečaj varnejše hoje v snegu, na Porezen, na Slavniki, na Pufijev pohod na Čemšeniško planino, na Medvednico, na Trdinov vrh, na Jerebikovec, še petnajstič čez Pohorje, krajinski park doline Glinščice, po poti spominov in tovarištva, Begunjščico, Matajur, 39. tabor ljubljanskih planincev, na srečanje vseh slovenskih planincev na Krimu, na Grintovec, na srečanje s pobratenim planinskim društvom iz Trsta in na petdnevni izlet na Slovaško – Visoke Tatere. MDO PD Ljubljane je vabil na Dugi otok, na Kornate, na Korziko, v Črno goro in na Vis. Objavljeni so bili tudi pohodi Agencije za šport Ljubljana. V rubriki Pota so bile opisane oznake na planinskih poteh ter 10 napotkov za varno hojo po poteh. V rubriki Varstvo narave je načelnica Sonja Dremelj predstavila delovanje odseka. V tej rubriki je bila še opisana gozdna in geološka pot Pekel pri Borovnici in usposabljanje za pridobitev naziva varuh gorske narave. V rubriki Gospodarjenje je Rado Balažič podal poročilo gospodarskega odseka. V rubriki Izobraževanje je Marinka Koželj Stepic pripravila prispevek z naslovom Način in hitrost hoje, Irena Pečavar Čarman pa je opisala Kaj moramo vedeti za varno hojo; kam sporočiti, če je kaj narobe, komu povedati, kam gremo in kdaj se vrnemo itd. V rubriki Planinske novice so bili zapis s svečane seje upravnega odbora PZS, o okrogli mizi ob mednarodnem letu gora, o zlatem častnem znaku helikopterski enoti ter razmišljanje Marinke Koželj Stepic z naslovom Priznanja in pohvale, da ali ne? V rubriki doživljaji so bili opisi izleta na Trupejevo poldne, o Kostanjevi nedelji, izletu po Vrtovčevih poteh, nekaj fotografij z izleta v Neznano in o tem, kako je dolgoletni oskrbnik doma na Kredarici odšel v pokoj – s pesmice, ki mu ju je spesnil Zvonko Čemažar.

V drugi številki je bil kratek povzetek dela novoizvoljenega vodstva društva in predstavitev naslednjih treh prejemnikov plaket Ivana Medveda, Ivana Pažona in Marinke Koželj Stepic. V Kotičku za mlade planince smo našli vrsto opisov izletov, ki so jih opravili najmlajši s svojimi vzgojiteljicami. Še posebej ponosni so na to, da so peli na 39. taboru ljubljanskih planincev v Kamniški Bistrici. V rubriki Vodništvo in izletništvo so bili predstavljeni izleti preko poletja, in to

na Brano, 6. pohod od Ljubljane na Planino pri Jezeru, na Lisec, na petdnevni izlet na Slovaško – Visoke Tatere, na Sedmera jezera, na Kanin, na Fužinska brezpotja, na Keeskopf, od Bogatina do Črne prsti, na Triglav, na Stenar, na Kočno in Skuto, na Stol, s člani PD Integral na Planino Jezero, na Kopo, k Martuljkovim slapovom in na Setiče – Freiberg. V rubriki Varstvo narave je Marinka Koželj Stepic pripravila prispevek o zavarovanju rastlin, Milena Škarja pa o gozdni učni poti po Šmarnogorski Grmadi. V rubriki Izobraževanje je Irena Pečavar Čarman opisala smernice za oskrbo ugrizov strupenih kač v gorskem svetu. Marinka Koželj Stepic je opisala pasti novodobnega informiranja po internetu in o tem, kaj moramo vedeti o nahrbtnikih, ko jih kupujemo. V Planinskih novicah je bil prispevek o cenah v planinskih postojankah doma in na tujem, zbrane so bile tudi novice o skupščini PZS v Trbovljah, o dilemi ali v gore peš ali s kolesom, o sporazumu o sodelovanju društvenih organizacij in slovenske vojske in o srečanju pohodnikov po evropskih pešpoteh. V tej rubriki sta bila tudi prispevka o 39. taboru ljubljanskih planincev v Kamniški Bistrici v organizaciji MDO PD Ljubljane in PD Integral in o 30-letnici prvega pristopa na Everest, ki so ga opravili slovenski alpinisti po zahodnem grebenu. V rubriki Doživljaji je Slavko Krušnik opisal izlet Pufijev pohod – trinajstič, Maja Sedej Prosenc Petnajstič čez Pohorje, Mika Vraber Po dolini Glinščice in Marinka Koželj Stepic Velebit.

Uvodnik tretji številki je kratko napisal Rado Balažic. Nato so bili predstavljeni naslednji trije prejemniki plaketa – Andrej Ločniškar, Tomaž Rusimovič in Franc Bergant. V rubriki Kotiček za mlade planince je pripravila Bojana Burnik nekaj utrinkov s planinskega tabora na naši planini. Tudi Sonja in Mojca sta opisali tabor skupine Lastovice. Mentor Marko Andlovic je opisal izlet šolarjev – planincev na Vogel in Šijo. V rubriki Vodništvo in izletništvo je bilo vabilo na izlet v Neznano, na Kostanjevo nedeljo, na Korado, na Kofce, na novoletni Kum, na Ojstrnik, na Donačko goro. V rubriki Pota je bilo poročilo Rudija Mežnarja ter Krušnikova pohvala obnoviteljem planinske poti na Begunjščico. V rubriki Varstvo narave je Milena Škarja predstavila Jesenkovo pot v krajinskem parku Tivoli. V rubriki Gospodarjenje so fotografije s priprav drv za kočjo, Tomo Rusimovič pa je opisal energetske učinkovite gradnje v pogorju Monte Rosa. V rubriki Izobraževanje je prispevek o izpopolnjevanju za mentorje, katerega sta se udeležili Helena Novak in Ivanka Vodnik. Irena Pečavar Čarman je pripravila zapis, kako se varovati klopa in kako ukrepati, če se nam prisese v kožo. Marinka Koželj Stepic je ponudila našim članom organizacijo in izvedbo tečaja varnejše hoje v snegu. V rubriki Doživljaji je pisala

Maruša Reya o potepanju po Fužinskih brezpotjih in o srečanju članov PD Integral, Nataša iz Kamnika o turi na tritisočak Keeskopf, Marinka Koželj Stepic o planinarjenju po Črni gori in Nevenka Kralj o likovni koloniji na Planini pri Jezeru.

2010

V uvodniku prve številke letnika 2010 je bilo vabilo na občni zbor. V rubriki Društvene novice je bila predstavljena članarina, zavarovanja in ugodnosti. Predstavljeni so bili trije prejemniki plaketa Sonja Dremelj, Ivanka Vodnik in Jani Vodnik. V rubriki Kotiček za mlade planince je Bojana Burnik podala poročilo o delu mladinskega odseka in plan za naprej. Štefka Šturm iz vrtca Andersen je opisala izlet najmlajših na Govejek. V rubriki Vodništvo in izletništvo je bil objavljen plan izletniškega odseka in še izleti, ki jih naši vodniki vodijo za druga društva. Sledili so kratki opisi izletov na Donačko goro, na Hleviško planino, na Žirovski vrh, na Učko, na Čemšeniško planino – Pufijev pohod, na Malo goro nad Ribnico, na Pohorje od Maribora do Slovenj Gradca, po Poti spominov in tovarštva, na Blegoš, na Golico, na Velebit, na Uršljo goro, na 40. tabor ljubljanskih planincev, na 6. pohod od Česnje do Česnje, na Kobariški Stol, na Tosc. V rubriki Pota je Marinka Koželj Stepic pisala o mnogih obhodnicah – veznih poteh – v Sloveniji.

V rubriki Gospodarjenje je bilo obsežno poročilo gospodarskega odseka. V rubriki Varstvo narave je Sonja Dremelj predstavila dejavnost odseka v letu 2009, Milena Škarja pa Lambergovo pot. V rubriki Izobraževanje je Marinka Koželj Stepic pisala o planinskih oblačilih, tokrat o funkcijskem spodnjem perilu. V rubriki Doživljaji je Lojze Abram opisal izlet pobratenih planincev na Cerje, Marinka Koželj Stepic o zimskem utrinku ter Maruša Reya o Koradi in Trstelju, o Kostanjevi nedelji s Tržačani in o pohodu s Komne do Črne prsti.

V drugi številki nas vse že na prvi strani vabi kočja na Planini pri Jezeru. V rubriki Društvene novice so bili predstavljeni prejemniki plaketa Anton Papež, Brane Vasič in Ivan Voler. Marinka Koželj Stepic je pripravila izveček navodil o organizaciji in vodenju planinskih izletov našega društva, in sicer tisti del, ki zadeva udeležence. V Kotičku za mlade planince so mentorice opisale izlete malčkov, in sicer na Toško čelo, na Kriško goro, o pohodu ob žici in na Stari vrh nad Škofjo Loko. V rubriki Vodništvo in izletništvo so vodniki pripravili opise za izlete na Olševo, na 7. pohod iz Ljubljane na Planino pri Jezeru, na Krn, na Fužinska brezpotja, na srečanje planincev pobratenih društev ob 30-letnici, v Makedonijo, na vrhove nad Travnjsko dolino, na Planjavo, na Koroško Rinko, po poti Ceria – Merlone in Anita Goitan, na Tri-

glav, na Vrh nad Škrbino, v Črno goro, na Kofce in Veliki vrh, na Veliko Raduho, na Turško goro in Brano, s člani PD Integral na pohod na Planino pri Jezeru in v Škočjanske jame in na Vremščico. V rubriki Varstvo narave je Milena Škarja predstavila učno pot po kanjonu reke Kokre. V rubriki Izobraževanje je Marinka Koželj Stepic pisala o lastnostih in uporabnosti vrhnjih oblačil.

V rubriki Planinske novice je bilo predstavljeno novo vodstvo PZS, ki je bilo izvoljeno na volilni skupščini 8. maja 2010. V rubriki Doživljaji je Metka Adrovič opisala svoj planinski krst na pohodu od Ribnice do Ortneka, Enes Halilović je opisal svoj vzpon na Kilimanjaro, Maruša Reya izlet na Donačko goro in na Uršljo goro ter Slavko Krušnik že 16. prečenje Pohorja.

V tretji številki je bilo v uvodniku vabilo, da bi tisti planinci, ki so dosegli kak visok vrh, v Evropi ali kaki drugi celini, opisali svoje doživljaje. Do sedaj je Gorski popotnik veliko pisal o ustanovnih članih, o predsednikih, o starejših članih in tudi o prejemnikih plaket društva. V rubriki Društvene novice je Lojze Abram iz SPD Trst opisal praznovanje 30-letnice pobratenja PD Trst in PD Integral. V rubriki Kotiček za mlade planince so vzgojiteljice opisale dogodivščine vseh treh skupin na taboru na Planini pri Jezeru. Mentor osnovnošolcev je opisal izlet na Čaven in Kucelj. V rubriki Vodništvo in izletništvo so bila vabila na izlet v Neznano, na Kostanjevo nedeljo, na Mirno goro, na Novoletni Kum, na smučarski dan s pohodom na Stari vrh nad Škofjo Loko.

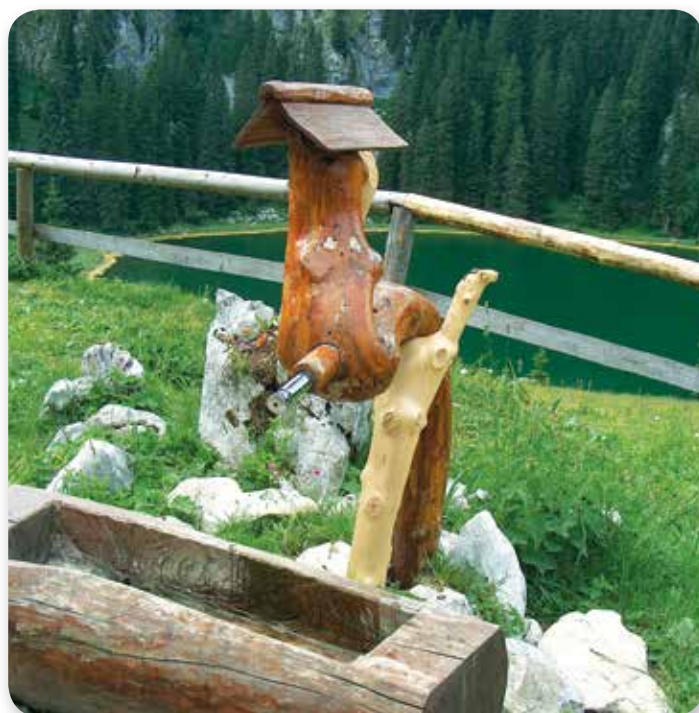
V rubriki Gospodarjenje je Rado Balažic pripravil izčrpno poročilo o delu gospodarskega odseka, Marinka Koželj Stepic pa pogovor z oskrbniki treh planinskih postojank v Fužinskih planinah. V rubriki Planinske novice je Marinka Koželj Stepic predstavila planinsko kočjo na Visu, Mitja Premperl pa Lojzko Felicijan, članico oskrbniške ekipe. V rubriki Doživljaji je Maruša Reya opisala pohod Ljubljana – Planina pri Jezeru in izleta na Planjavo in na Krn ter Kobariški Stol, Mika Vrabec je strnila vtise s potepanja po Makedoniji, Marinka Koželj Stepic s planinarjenja po Kornatih ter sestri Maja in Lili z izleta na Velik vrh.

Zaključek

Ko sem se ponudila, da bom pripravila pregled vseh 30 letnikov, nisem vedela, v kaj se podajam. V začetku je kar šlo, saj so bili prva leta posamezni izvodi skromni, tako po likovni opremljenosti kot po številu prispevkov. Kasneje so bile posamezne številke zajetne in so prinašale poleg novic in prispevkov domačih piscev tudi prispevke, povzete iz drugih revij in knjig. Tako sem porabila ure in ure, da sem prebirala članke in skušala strniti tisto, kar bi bilo zanimivo tako za tiste, ki so člani našega društva

že trideset let in več, kot tiste, ki so se včlanili pred kratkim. Pregledala in prebrala sem vseh 79 števil Gorskega popotnika, ki so izšle v letih 1981 – 2010, torej v prvih tridesetih letih.

Pravzaprav, če sem natančna, dve številki manj, saj jih ni niti v mojem arhivu, niti na društvu niti se ni oglasil noben starejši član, da ju ima in bi ju posodil v preslikavo. Moram pa priznati, da sem pri pripravi tega članka v več nadaljevanjih tudi obujala spomine na doživetja s planinci našega društva. Prepričana sem, da so tudi bralci obujali spomine.

POTEPANJE PO BIH IN SRBIJI, 18. 7. – 28. 7. 2013 RAŠO ADROVIČ

Odhod: Ljubljana, Celovška 160 ob 18.00 uri.

Država: BOSNA in HERCEGOVINA

Namestitev v hotelih (zajtrk, večerja)

Ogled Sarajeva, Konjica, Medugorja, Mostarja, nekaj znamenitosti, nacionalni park Sutjeska-Tjentište in dr.

Vrhovi: Zelena glava (2155 m) v pogorju Prenj, Maglić (2386 m)

Država: SRBIJA

Nastanitev v hotelu (zajtrk, večerja)

Vrhovi: Tara, Zlatibor, Kopaonik

Ogled Uvaškega jezera – vožnja s čolni, Ledene pečine, Šarganske osmice, Drvengrada, Sirogojno, ogled muzeja vinarstva v Župskem Aleksandrovcu , najstarejše elektrarne druge na svetu iz leta 1900

ŠPIK HUDE POLICE (2420 M), 20. 7. 2013 MITJA in KATJA PREMERL

Špik Hude police je neizrazit vrh v grebenu Zahodnih Julijcev na italijanski strani. Izhodišče naše ture bo na južni strani Planine Pecol na višini 1510 m. Pot nas vodi najprej čez planino, kjer pasejo krave, mimo koč Brazza (dober cappuccino!) in naprej do vznožja gore. Po strmih, kamnitih in s travami poraslih pobočjih gore nas vodi ozka, relativno lahka planinska pot, v večjem delu narejena za potrebe italijanskih vojakov. Ob poti nas bodo spremljali vriski svizcev in številni kozorogi, ki se počutijo popolnoma varni v svojem okolju, tako da jih lahko opazujemo iz neposredne bližine. Priloženo sliko kozoroginje sem posnel ob poti z razdalje 2 metrov.

Z vrha je lep pogled na sosednje visoke vrhove Montaža, Nabojša, Viša in Kostrunovih špic. Še posebej pa je čudovit pogled proti jugu na celotno skupino kaninskega pogorja.

Dostop na izhodišče ture s kombijem mimo Trbiža, Rabeljskega jezera, preko Nevejskega sedla na Planina Pecol .

Nazaj grede se lahko okopamo v Rabeljskem jezeru. Priporočam! Ne pozabite na kopalke in brisačo!

Celotna tura je relativno lahka, ni pa primerna za tiste planince, ki se ne počutijo sigurno na strmih več sto metrov dolgih pobočjih. Skupaj bo hoje do 6 ur. Višinska razlika 910 metrov. Tura je primerna za vse planince, ki nimajo strahu na strmih pobočjih. Vabljeni!

POLDNIK (KOPA) 2063 M, 27. 7. 2013 TOMO RUSIMOVICH

Zavzpon na Poldnik si bomo izbrali udobnejšo in seveda zaradi tega tudi bolj obljudeno pot, ki ima izhodišče v Mangartski dolini, pri Zgornjem Belopeškem jezeru (Lagho di Fusine Superiore, 937 m). Ves čas se zlagoma vzpenja po prisojnih pobočjih poraščene gorske gmote nad prostrano Jezersko dolino, dokler ne doseže roba stranskega grebena na sedlu Colrotondo (1400 m) in od tam preči vzhodne strmalne naše gore vse do njene južne grebenske pregrade (tukaj se nam pridruži pot iz Remšendola) in nato naprej skozi izsekane zaplate ruševja na vrh, ki so mu naravne sile namenile posebno poslanstvo.

Zadnji metri niso za vsakogar, saj pot terja izkušenega gornika, pravi Tine Mihelič v vodniku Julijske Alpe. Nobenih varoval! Stari gorniški mojstri so mu pripisovali vlogo »prestola bogov«.

Starožitna slovenska Kopa, ki ji domačini iz Bele Peči in Rateč rečejo tudi Poldnik, saj gre za goro, ki nad njo lebdi sonce točno opoldne, Italijani pa ji pravijo Picco di Mezzodi, je ravno prav umaknjena iz osrednjega grebena mangartskih gora, da z njenega vrha res kot z božanske prižnice zremo na vse bogastvo tega najbolj na sever gnanega vala vzhodnih Julijcev, ki tam onstran, na Predelu, pod Jerebico, podajajo roko zahodnim Julijcem.

Hoje v obe smeri je za ca. 6 ur. Oprema za visokogorje in vremenu primerna, višinska razlika 1126 m.

Poldnik

PREDLOG IZLETA NA MONVISO 2013

27. 7. - 3. 8. 2013

SLOVENSKO PLANINSKO DRUŠTVO TRST

Sob., 27. 7.

Odhod z avtobusom iz Trsta oziroma Ljubljane v Genova; ogled akvarija ali zgodovinskega jedra (med najlepšimi v Evropi, vključen v dediščino UNESCO). Prevoz z avtobusom do kraja Varazze; večerja in nočitev.

Ned., 28. 7.

Pohod po Alpinistični poti preko pogorja Monti Liguri, območje, kjer apeninsko razvodje doseže najmanjšo oddaljenost od morja na celotnem italijanskem polotoku: Passo di Faiallo (1044m) – Monte Beigua (1287 m)- Colle del Giovo (516 m): 6 ur hoje, težavnostna stopnja EM. Povratak v hotel, večerja in nočitev.

Vrh Monvisa (3841 m)

Pon., 29. 7

Prevoz z avtobusom v visoko Valle Varaita (Cuneo). Porazdelitev v dve skupini: (A) alpinistična in eskursionistična E.

Skupina A : Castello (1603)- Passo di San Ciaffredo (2764)- koča Rifugio Quintino Sella (2640): 5 ur hoje, težavnostna stopnja EE; kosilo iz nahrbtnika, večerja in prenočevanje v koči.

Skupina E: Castello (1603)-Passo Vallanta (2811) – Refuge du Viso (Francija, 2460): 6 ur hoje, težavnostna stopnja EE; kosilo iz nahrbtnika, večerja in prenočevanje v koči.

Tor., 30. 7.

Skupina A : Vzpon na vrh Monvisa (3841 m)- eden najlepših vrhov Zahodnih Alp simbol Piemonta; povratak h koči Rifugio Quintino Sella(2640); 8 ur hoje, težavnostna stopnja F+/PD-; kosilo iz nahrbtnika, večerja in prenočevanje v koči.

Skupina E: Refuge du Viso (2460) – Colle delle Traversette (2950) – Sentiero del Postino – Rifugio Giacoletti (2741); 6 ur hoje, težavnostna stopnja EE; kosilo iz nahrbtnika, večerja in nočitev v koči.

Sre., 31. 7.

Skupina A : vzpon na Viso Mozzo (3019)-povratak k koči Rifugio Quintino Sella(2640); pridružitev skupini E, kosilo: 2 uri hoje, težavnostna stopnja EE.

Skupina E: Rifugio Giacoletti (2741) -jezero Lago Chiaretto (2261) – Rifugio Quintino Sella(2640);pridružitev skupini A, kosilo: 3 uri hoje, težavnostna stopnja EE. Skupen sestop do kraja Castello (1603) do avtobusa : 4 ure hoje,težavnostna stopnja EE. Prevoz z avtobusom do Pietraporzio (Valle Stura); nastanitev v hotelu, večerja in nočitev.

Viso Mozzo (3019 m)

Čet. 1. 8.

Dan posvečen počitku - terme Bagni di Vinadio ali krajša ekskurzija (Rif. Migliorero, Lago di San Bernolfo...); večerja in nočitev v hotelu v kraju Pietraporzio.

Pet. 2. 8.

Prevoz z avtobusom do Colle della Maddalena (1996). Peš na Colle di Rouburet (2496) - Jezera Rouburet-Argentera (1684): 6 ur hoje, težavnostna stopnja EE. kosilo iz nahrbtnika večerja in prenočevanje v hotelu v kraju Pietraporzio.

Sob. 3. 8.

Vrnitev v Trst oziroma v Ljubljano.

ROSENNOCK (2440 M) IN KLOMNOCK (2331 M), 3. - 4. 8. 2013

MARINKA KOŽELJ STEPIC

Zbrali se bomo v soboto, 3. 8. 2013, ob 5.30 uri pred PD Integral na Celovski c. 160. Odpeljali se bomo proti Avstriji in mejo prekoračili na Korenskem sedlu, vozili bomo mimo Beljaka proti nam znanemu Bad Kleinkirchheimu. V kraju Kaning bomo zavili na gorsko cesto, ki nas bo pripeljala do manjšega penziona Erlacher Hütte, 1636 m.

Najprej se bomo podali na Rosennock in v treh urah stopili na prostoren, s travo porasel in zelo razgleden vrh. Pogled seže ob jasnem vremenu daleč naokoli tja do Visokih Tur in Karavank in še krajev v dolinah. Rosennock je najvišji vrh v narodnem parku Nockberge ali v prostem prevodu Knedlaste gore. Do izhodišča se bomo vrnili po drugi poti. V Erlacher Hütte bomo prenočili. Tu bomo imeli polpenzijsko oskrbo, torej v soboto zvečer večerjo in v nedeljo zjutraj zajtrk. Po zajtrku se bomo odpeljali v dolino in se po lepi alpski panoramski odpeljali do prelaza, na katerem stoji koča Glocken Hütte (2027 m). V kratkem času se bomo vzpeli na Klomnock in se po drugi poti vrnili nazaj v izhodišče. In še dobrohotno opozorilo »štampljkarjem«: oba vrhova sta kontrolni točki Poti prijateljstva.

Če bosta še volja in čas, se bomo ustavili v znanem smučarskem središču Bad Kleinkirchheim, nato pa odbrzeli v Ljubljano, kamor se bomo vrnili v nedeljo v večernih urah.

Prvi dan bo 6 - 7 ur hoje in bomo napravili 800 m višinske razlike, drugi dan pa 3 - 4 ure in 300 m višinske razlike.

Na vrhu Rosennocka

Oprema: dobra pohodniška obutev, pohodniške palice, športna oblačila, nekaj proti mrazu, vetru in morebitnemu dežju, rezervna oblačila, copate, osnovne toaletne potrebščine, zaščita pred soncem, prva pomoč, nekaj hrane in voda. Pot na oba vrhova tehnično ni zahtevna, je pa v soboto zaradi dolžine in odprtosti terena v sončnem vremenu naporna.

Prevoz bo s kombijem ali osebnimi avtomobili. Stroški prevoza in namestitve bodo znani do prijave.

Zaradi rezervacije prenočišč prijave najkasneje do 20. 7. 2013 pri Nini Miklič, 031 259 156.

PREČENJE POLIŠKIH ŠPIKOV (POT CERIA – MERLONE IN ANITA GOITAN) ITALIJA

10. – 11. 8. 2013

MITJA PREMERL in RAŠO ADROVIĆ

Dvodnevna tura nas bo vodila po vrhovih med Montažem in Višem v italijanskem delu Zahodnih Julijcev. To bo izrazito visokogorska tura, ki poteka večinoma po italijanskih položajih iz I. svetovne vojne na višini nad 2000 m, hodili bomo po izpostavljenih ozkih policah nad prepadnimi stenami, sestopali in vzpenjali po ozkih žlebovih in navpičnih kaminih ter hodili tudi po samih grebenih. O neverjetni lepoti teh poti je naš vodnik, alpinist in pisec Tine Mihelič zapisal: za pravega ljubitelja Julijskih Alp je prečenje Poliških špihov neizogibna dolžnostna tura!

Prvi dan se bomo lotili poti Ceria – Merlone, ki poteka vzdolž glavnih grebenov Poliških špihov od Škrbine nad Tratico do Škrbine Prednje špranje. Izhodišče naše ture bo planina Pecol na višini 1500 m. Mimo koče Brazza se bomo povzpeli po zložni »mulatieri« na Škrbino nad Tratico, nato sledi vzpon na Špik nad Nosom 2531 m, Špik nad Špranjo bomo obšli po južni strani tik pod vrhom in se nato spustili na Vrh Krnega dola. Ves ta del poti poteka po južnih stenah Poliških špihov, od koder bo čudovit pogled na Kaninsko pogorje na nasprotni strani Jezerske doline. Nato se pot zasuka proti severozahodu do Škrbine Prednje špranje 2138 m, od koder se spustimo do koče Corsi 1874 m, kjer bomo prenočili. Prvi dan bo za 8 ur hoje.

Drugi dan pa nas čaka pot Anita Goitan, ki poteka po južnih stenah celotne Višave skupine, od Trbiške škrbinice do Škrbine Prednje špranje.

Koča Corsi

Pot nas bo vodila po strmih ostenjih Divje koze, Turna in Gamsove matere, do Škrbine Zadnje špranje, kjer stoji velik skalni balvan, podoben kipu Michelangelovega Mojzesa. Od tod nas bo pot vodila čez strma pobočja na sam vrh Koštrunovih špic 2502 m. Ta mogočna gora predstavlja v celoti pravo trdnjavo iz I. svetovne vojne, saj je vsa prevrtana, polna strelskih jarkov in bunkerjev. Iz Škrbine Prednje špranje, kjer smo prejšnjega dne končali turo, bomo sestopili nazaj na planino Pecol. Tudi drugi dan bo vsaj za 8 ur hoje.

Na celotni turi bo obvezna uporaba samovarovalnega kompleta (nekaj te opreme je na razpolago v društvu), čelade in zaščitnih rokavic. Tura je primerna za planince, ki so večji hoje po izpostavljenih poteh in so dobro fizično pripravljeni. Hrana in pijača iz nahrbtnika, edina oskrbovalna točka je koča Corsi.

Vabljeni!

JALOVEC (2645 M), 17. 8. 2013

ANDREJ POČERVINA

Izhodišče: Planica

Cilj: Jalovec

Čas hoje: 10h

Zahtevnost: zelo zahtevna označena pot

Oprema: standardna gorniška oprema, čelada, plezalni pas in samovarovalni komplet

Tura je primerna le za izkušene gornike, ki imajo izkušnje s plezanjem po zavarovanih planinskih poteh.

Ker je cesta v Tamar zaprta, bomo pot začeli na parkirišču v Planici. Do doma v Tamarju je ca. 45 min. Od doma se najprej dvigujemo skozi gozd, kasneje pa pot preide na melišče in nas višje pripelje do razpotja. Usmerimo se desno proti Kotovemu sedlu. Pot se strmo dvigne in višje se srečamo s prvimi jeklenicami. Pot višje pelje mimo bivaka in se v ključih dvigne na Kotovo sedlo. Od tam se še nekaj časa dvigujemo po grebenu, nato pa pot preide na zahodna pobočja Jalovca. Kmalu se srečamo z najtežjim delom vzpona. Pot je sicer varovana, vendar tudi izpostavljena, zato je potrebno biti izredno previden. Višje težavnost popusti, pot pa se na grebenu priključi poti preko Jalovške škrbine, po kateri bomo opravili spust.

Vrh je prostoren, razgledi pa zelo lepi. Spuščamo se v smeri Jalovške škrbine. Pot poteka najprej po dokaj izpostavljenem grebenu, nato sledi strm spust. Varoval ni veliko.

Nato pot preide na melišča in nas pelje mimo jalovškega ozebnika. Spust nadaljujemo po steni Goličice, ki je zelo izpostavljen, varoval pa ni v izobilju. Zato je potrebna izredna pazljivost.

Spodaj pod steno se usmerimo levo proti škrbini, od tam naprej pa nas čaka še en zahteven spust, ki je sicer dobro varovan, vendar je potrebno biti pazljiv zaradi krušljivosti terena, izpostavljenosti in seveda utrujenosti, saj je za nami že kar nekaj ur naporne hoje. Pod ozebnikom se najtežji del poti zaključi in sledi samo še spust po melišču do doma v Tamarju in seveda do izhodišča v Planici.

37. POHOD NA TRIGLAV – IZ KRME,

23. – 25. 8. 2013

TONE TROPE

Opis poti:

S parkirišča nadaljujemo mimo rampe in pot nadaljujemo po zložni in za javni promet zaprti gozdni cesti. Slabša cesta se nekaj časa nadaljuje čez obsežna prodišča, nato pa zavije rahlo v desno, kjer preide v gozd in se spremeni v kamnit kolovoz. Naprej se nekaj časa zložno vzpenjamo skozi gozd, nato pa se, ko prekoravimo nekoliko večji hudournik, začne pot strmeje vzpenjati skozi strnjen gozd. Višje preidemo iz gozda v pas rušja, pomešanega z grmičevjem, pot pa se čez omenjeno pobočje vzpenja po grušču. Na višini približno 1400 m se pot položi in nas po nekaj 10 korakih nadaljnje hoje pripelje na lepo travnato ravnico, imenovano Vrtača.

Na drugi strani ravnice se široka pot ponovno začne vzpenjati in nas po približno 20 minutah nadaljnje hoje pripelje na Malo polje, kjer le-ta zavije v desno in nas pripelje na manj opazno razpotje.

Nadaljujemo po lepo sledljivi poti (levo Vodnikov dom preko Bohinjskih vratc), ki se še nekaj časa zložno vzpenja, nato pa nas pripelje do korita z vodo. Naprej se pot razcepi na dva dela, mi pa nadaljujemo naravnost po markirani poti, ki nas čez sprva travnata, nato pa rahlo poraščena pobočja pripelje do pastirske koče na planini Zgornja Krma.

Od pastirskega stanu nadaljujemo rahlo desno, po markirani planinski poti, ki nas v nekaj minutah rahlega vzpona pripelje na označeno razpotje. Nadaljujemo levo v smeri Planike čez Kurico (desno Kredarica in Staničev dom) po poti, ki se začne vse strmeje vzpenjati. Po nekaj minutah hoje od razpotja nas pot pripelje do kratkega skalnega skoka, kjer se le-ta še strmeje vzpne. Po nekaj minutah strmina popusti in pot preide na blaga pobočja severno od manj opaznega Cesarja (vrh v bližini Kurice). Pot naprej se počasi obrača rahlo proti levi, kjer postopoma preide na nekoliko bolj strma pobočja, preko katerih se v rahlem prečnem vzponu povzpne do Konjskega sedla.

S sedla nadaljujemo v smeri Planike (levo Vodnikov dom, desno Kredarica in Staničev dom) po razmeroma strmi poti, ki se prečno vzpenja proti zahodu. Višje nas vse bolj razgledna pot pripelje na neizrazit greben, kjer le-ta zavije v desno in se prehodno nekoliko položi.

Sledi še približno 10 minut vzpona in pot nas pripelje do doma Planika pod Triglavom.

Od Planike nadaljujemo po desni strani planinskega doma po markirani poti v smeri Triglava (levo Triglav čez Triglavsko škrbino, desno Kredarica).

Že od daleč vidna markacija nas usmeri v izrazito grapo, skozi katero se s pomočjo jeklenice povzpemo na lepo razgledno točko. Pot naprej zavije levo, se najprej strmo vzpne, nato pa se nadaljuje po razčlenjenem skalovju. Občasno zelo strma in na vseh težjih mestih tudi dobro varovana pot, pa nas višje pripelje na greben Malega Triglava, kjer se nam z desne priključi nekoliko težavnejša pot s Kredarice.

Nadaljujemo naravnost po grebenski poti, le-ta pa nas v nekaj 10 korakih nadaljnje hoje pripelje na vrh Malega Triglava. Z Malega Triglava, od koder se nam odpre lep pogled na vrh in večji del poti, ki je pred nami, se pot rahlo spusti, nato pa nas pripelje na neizrazito sedelce med obema vrhovoma. Pot naprej se ponovno prične vzpenjati, po dobro varovani grebenski poti. Tej zelo razgledni in na posameznih delih tudi zelo strmi poti, nato sledimo vse do vrha Triglava.

Krma – Zgornja Krma 2:30, Zgornja Krma – Konjsko sedlo 1:00, Konjsko sedlo – Planika 1:00, Planika – Triglav 1:30.

TRIGLAV 2013 – Z RUDNEGA POLJA,

23. – 25. 8. 2013

TOMAŽ RUSIMOVIC in ANDREJ POČERVINA

S Pokljuke poteka verjetno najbolj enostaven vzpon na najvišjo slovensko goro. Tudi glede višinske razlike je pot s Pokljuke ugodna, saj se z avtomobilom (avtobusom) pripeljemo do Rudnega polja, na 1.347 m nadmorske višine. Ostale pomembne višine na poti pa so: Vodnikov dom nad Velim poljem 1.817 m, Dom Planika 2.401 m, Triglav 2.864 m. Višinska razlika od

Pokljuke do Doma Planika je 1.054 m in jo prehodimo v ca. šestih urah. Pot nas vodi pod Viševnikom, na Planino Konjščico, nato se povzpemo v lepo dolino Jezerca in naprej do Studorskega prevala, od tu se pot vije okoli Tosca do Vodnikovega doma na Velem polju. Od doma nadaljujemo naravnost v smeri Triglava. Pot se zmerno vzpenja in preči pobočja pod Vernarjem.

Že kmalu pa naletimo na prvo jeklenico, ki nam pomaga premagati kratko polico. Dobro zavarovana pot nas po strmih stopnicah pripelje na vrh tega skoka. Sledi nekaj metrov prečenja po strmem pobočju, nato pa nas pot pripelje na prostrana območja Konjskega prevala. S Konjskega prevala nadaljujemo naravnost v smeri Planike, kjer se bomo namestili. Če nam bo vreme naklonjeno, bomo odložili odvečno opremo in se preko Triglavске škrbine podali na Triglav. V primeru slabega vremena pa bomo to skušali izvesti naslednji dan.

Drugi dan nas bo pot vodila okoli Šmarjetne glave do koč na Doliču, kjer se bomo po krajšem postanku podali proti Hribaricam in pred slavnim gruščem zavili levo na sredino grebena Mišeljskega pogorja. Če bodo razmere ugodne, se bomo podali na zahodni del grebena na Mišeljski konec in se nato sprehodili preko celega grebena na Mišelj vrh (2350 m), kjer je čudovit razgled na Velo in Malo polje z vencem vršakov v ozadju. Z vrha se bomo spustili v Mišeljsko dolino, nato pa preko Mišeljskega in Lazovškega prevala na Planino v Lazu, kjer nas bo (upam) pogostil sirar Gregor. Od Planine v Lazu je do Planine pri Jezeru, kjer nas čakajo naši prijatelji, le še slaba ura hoje.

Za udeležence pohoda je poleg običajne planinske opreme **obvezna čelada**, plezalni pas in samovarovalni komplet (lahko tudi **improviziran varovalni komplet**).

Mišelj vrh

37. POHOD NA TRIGLAV 2013 – MIMO VRHA, 23. – 25. 8. 2013

FRANC BERGANT – BERGI in JANEZ LENARŠIČ

Ljubljana – Stara Fužina – Planinska koča Voje – Planina Krstenica – Planina Laz – Planina pri Jezeru

Izhodišče: Stara Fužina (600 m)

Cilj: planina Krstenica (1655 m)

Čas hoje: 3 h 45 min

Zahtevnost: lahka označena pot

Višinska razlika: 1155 m

Priporočena oprema (poletje)

Opis poti:

Korita Mostnice

Mostnica teče po ledeniški dolini Voje, v katero je Mostniški ledenik vrezal več teras, zadostna višinska razlika, ki jo potok premaguje, pa je omogočila razmeroma hiter nastanek globoke in ozke, približno 2 km dolge soteske, imenovane Korita Mostnice.

Planinska koča Voje

Korita Mostnice

Soteska je globoka do 20 m, na najožjih mestih pa je široka le en meter. Poteka od Hudičevega mostu do okolice Planinske koče na Vojah, čez njo pa so speljani še Češenjski in Kekčev most.

Planina Krstenica

V popoldanskem času pridemo na našo kočo – Koča na Planini pri Jezeru.

Planina Laz

Drugi dan v soboto gremo na Slatno in Kreda.

Izhodišče: Planina pri Jezeru (1453 m)

Cilj: Slatna (2077 m)

Čas hoje: 2 h

Zahtevnost: lahko brezpotje

Višinska razlika: 630 m

Priporočena oprema (poletje)

Slatna – Kreda

Opis poti:

Planina Jezero – Dedno polje 30 min., Slatna 1:30 h (4:00 h)

V nedeljo v jutranji uri se odpravimo na Planino Viševnik, nato prosto po programu – zaključek izleta ter odhod v dolino, kjer nas čaka avtobus.

Planina Dedno polje

Planotast svet Voglov

KALŠKI GREBEN (2224 M), 31. 8. 2013

RAŠO ADROVIĆ

V soboto, 31. 8. 2013, se bomo zbrali pri PD Integral na Celovski 160 in se odpeljali mimo Kamnika, Kamniške Bistrice do Žagane peči, kjer bomo parkirali.

Od tod se bomo podali v osvajanje Kalškega grebena, pot nas bo peljala mimo tovarne žičnice do Kokrškega sedla, kjer bomo naredili počitek. Po počitku se bomo usmerili levo proti Kalškemu grebenu. Pot je zelo zahtevna in markirana.

Po osvojenem vrhu se bomo spustili do sedla in nadaljevali do Kalške gore, kjer si bomo vzeli čas za fotografiranje. Spustili se bomo po lovski stezi mimo lovske kočice do Žagane peči. Hoje je 8 – 9 ur. Tura je zelo razgibana in lepa.

Pogled na Kalški greben

Izhodišče: Žagana peč (812 m)

Cilj: Kalški greben (2224 m)

Višinska razlika: 1412 m

Priporočena oprema (poletje): čelada, komplet za samovarovanje

Pogled s Kalške gore na Kalški greben

DOVŠKI KRIŽ (2542 M), 7. 9. 2013

ANDREJ POČERVINA

Izhodišče: Poldov rovt

Cilj: Dovški križ

Čas hoje: 8 h

Zahtevnost: zahtevna neoznačena pot

Oprema: standardna gorniška oprema, čelada

Pot začnemo v Vratih pri Poldovem rovtu. Prvi del poti poteka skozi gozd, možici pa nas vodijo levo proti Rdečemu potoku. Malo pred potokom se pot usmeri desno in se začne strmo vzpenjati. Višje zgoraj pot preide iz gozda, tam se srečamo tudi z studencem in nas pelje preko nekaterih melišč in travnatih pobočij do bivaka.

Dovški križ

Pot je sicer vidna, vendar v megli težko sledljiva. Potrebna je dobra orientacija. Od bivaka sledimo poti nekoliko v desno proti Šplevti. V pomoč so nam možici. Na sedlu med Šplevto in Dovškim križem se usmerimo v levo na melišče. Višje najdemo prehod v desno, pot pa naprej vodi po strmih travnatih pobočjih Dovškega križa. Na vrhu travnatega pobočja pot zavije v grapo, ki je kratka in ni pretirano zahtevna. Nato pa sledi najzahtevnejši del poti, kratek spust v ozko škrbino. Potrebna je posebna previdnost zaradi velike krušljivosti in dosti peska na poti. Od tu sledi še kratek dvig do vrha. Pot je vidna in označena z možici. Vračamo se po isti poti. Pot je primerna za tiste gornike, ki jim plezanje 1. stopnje ne povzroča nikakršnih težav.

SÄULECK (3085 M), AVSTRIJA

14. – 15. 9. 2013

MITJA PREMIERL in RAŠO ADROVIĆ

Säuleck je nad 3.000 metrov visoka gora v skupini Ankogla v narodnem parku Visoke Ture. Z lahkoto bi jo prezrli, če ne bi bila uvrščena med Vrhove prijateljstva treh dežel. In to ne po naključju, saj so Avstrijci dobro vedeli, da je ta gora zanimiva za ljubitelje gora, kar smo prav gotovo tudi mi, člani Planinskega društva Integral. Že iz doline nas vabi od daleč viden piramidasti vrh.

Vršni greben Säuleck

Dostop nanj ni zahteven, zato ta vrh velja za »damski tritisočak«. To poimenovanje gore s strani domačinov izhaja še iz časov, ko so bili visoki vrhovi dostopni le moškim. Danes so se stvari bistveno spremenile in nas ženske v marsičem že prekašajo. Pa jim sploh nisem »fouš«. Pa vendar se ta lepoteč brani obiskovalcev. Če je le kje kak oblak ali dež v Visokih Turah, je to prav gotovo nad Säuleckom, v bližini jezer in ledenikov. Morali bomo imeti srečo, če nam bo vzpon uspel že v prvo!

Naša pot nas bo najprej vodila skozi karavanški predor in mimo Spittala do alpskega mesteca Mallnitz. Tik pred železniško postajo pred vhodom v predor pod Visokimi Turami se odcepi ozka asfaltirana cesta v smeri planine Dösner Alm. Po njej se bomo zapeljali do našega izhodišča, parkirišča na višini 1448 m.

Križ na Säulecku

Prvi dan se bomo povzpeli do kočice Arthur von Schmid na višini 2272 m, ki se nahaja ob ledeniškem jezeru Dösner. Koča je dobila ime po akademiku ekonomije, ki je zapustil vse svoje premoženje graškemu planinskemu društvu z nalogo, da na tem mestu zgradi planinsko postojanko. Koča je bila dograjena leta 1910 in je kljub posodobitvam ohranila čar starih, lesenih koč, ki delujejo obiskovalcem zelo domače. Odprta je od začetka junija pa do konca septembra in nudi neverjetno udobje za to nadmorsko višino. Cene za prenočišče, hrano in pijačo so podobne kot pri nas. Prvi dan bo 3 ure hoje.

Drugi dan sledi vzpon po visokogorskem svetu, polnem granitnih plošč na vrh, na katerem stojita križ in vpisna skrinjica (to bo priložnost za vpis v dnevnik Vrhovi prijateljstva). Zadnji del vzpona zahteva bolj previdno hojo, saj pot poteka po grebenu, ki je prekrit z granitnimi ploščami. Razgled na sosednje vrhove je tak, kot se za tritisočaka spodobí.

Če bodo vremenske razmere primerne, si bomo privoščili na vrhu zaslužen počitek, nato pa bo sledil sestop na izhodišče. Drugi dan bo za 9 ur hoje.

Celotna tura poteka po označeni, tehnično nezahtevni poti, ki pa zahteva dobro fizično pripravljenost, zato bi označil turo za zahtevno. **Vsi zainteresirani kandidati se, prosim, prijavite v društveni pisarni do srede meseca julija, tako da bo možno še pravočasno rezervirati prenočišče.** Oprema naj bo primerna za visokogorje!

CJAJNIK (1965 M) – KOŠUTNIKOV TURN (2133 M), 21. 9. 2013

ANDREJ POČERVINA

Izhodišče: koča pod Košuto

Cilj: Cjajnik – Košutnikov turn, krožna pot

Čas hoje: 7 – 8h

Zahtevnost: izjemno zahtevna označena pot

Oprema: standardna gorniška oprema, čelada, plezalni pas in samovarovalni komplet

Opisana pot je primerna le za zelo izkušene gornike, ki jim plezanje po izredno zahtevnih varovanih poteh ne predstavlja problema. Potrebna je velika moč v rokah. Pot je najtežja v Karavankah in je celo težja od večine italijanskih, izjemno težkih poti v Julijcih.

Od koče se skozi gozd in po melišču dvignemo do vstopa v plezalni del. Obvezno se opremimo s plezalnim pasom, samovarovalnim kompletom in čelado. Priporočljive plezalne rokavice. Od tu naprej pa do vrha sledi plezalni del. Avstrijci ocenjujejo težavnost plezalnih poti z ocenami od A do E. Pri čemer je A najlažja in E najzahtevnejša.

Cjajnik

Na plezalni poti na Cjajnik se izmenjuje težavnost od B do D težavnostne stopnje. Že vstop je zelo zahteven, srednji del tudi precej izpostavljen, najzahtevnejši del pa je plezanje čez vršni stolp, kjer je zelo malo oprimkov in tudi skobe so redke, tako da večji del plezanja opravimo z rokami s pomočjo jeklenice. Sestop bomo naredili v Cjajnikovo škrbino, izredno zahteven, potem pa se dvignili na greben in se po slovenski strani povzpeli še na Košutnikov turn.

Pred zaključnim dvigom na Košutnikov turn se srečamo tudi s potjo, po kateri se bomo spustili na izhodišče. Čaka nas še en izredno zahteven spust po dobro varovani poti. Na nekaterih delih je ocenjen s težavnostno stopnjo C. Sledi še prečenje melišča in spust skozi gozd do izhodišča.

KROFIČKA (2083 M), 28. 9. 2013

RAŠO ADROVIĆ

Izhodišče: Na Razpotju (770 m)

Čas hoje: 3 h 40 min

Zahtevnost: zahtevna označena pot

Višinska razlika: 1313 m

Priporočena oprema (poletje): čelada

V soboto, 28. 9. 2013, se bomo zbal ob 5. uri pri PD Integral na Celovski 160 in se s kombijem odpeljali do Logarske doline. Parkirali bomo na parkirišču v bližini penziona Na Razpotju.

S parkirišča se usmerimo na gozdno cesto v smeri Klemenče jame. Po nekaj minutah hoje se levo odcepi široka pot h Klemenči jami. Kar precej strma pot nas kmalu pripelje na strma pobočja, kjer s pomočjo jeklenice prečimo rahlo izpostavljeno grapo. Pot, ki se še naprej vzpenja, nas kmalu pripelje do mesta, kjer nam stena zapre pot. Pred seboj zagledamo jamo in nad njo markacijo, ki nas usmeri v jamo. Ko stopimo v jamo, vidimo, da ne gre za jamo, ampak lepo narejen predor, po katerem nadaljujemo.

V predoru nam je v pomoč jeklenica, ki pa jo bolj potrebujemo pri sestopu kot pri vzponu. Na drugi strani po široki poti v rahlem vzponu prečimo izpostavljeno polico. Pot naprej gre v gozd in se še naprej vzpenja po strmih pobočjih, ki so v mokrem nevarna za zdrs. Naprej preko mostička prečimo še eno grapo, nato pa nas pot pripelje na manj strm del poti, kjer se nam priključi pot od doma Planincev. Nadaljujemo rahlo navzgor po široki poti, ki nas kmalu pripelje iz gozda. Sledi le še krajši vzpon po travnatem pobočju do koče na Klemenči jami.

Od koče nadaljujemo levo v smeri Krofičke in Strelovca po poti, ki gre v gozd, in nas po 10 minutah zmerne vzpona pripelje do macesna, katerega obseg na višini 130 cm znaša 464 cm, premer pa 147 cm. Pri macesnu markirana pot zavije levo in le malo naprej preči jaso, ki je v poletnem času polna cvetja. Naprej gre pot v gozd in se vzpenja po lepo nadelani poti, ki nas po eni uri hoje od koče pripelje na naslednje razpotje. Nadaljujemo naravnost v smeri Krofičke (levo Strelovec) po poti, ki se počasi obrača nekoliko bolj desno. Pot nato počasi preide iz gozda na z grmičevjem porasla pobočja, ki pa postajajo iz metra v meter bolj strma. Ko na poti izginjajo še zadnji macesni, pridemo do tehnično bolj zahtevnih mest. Dobro zavarovana pot, ki nas sprva vodi čez kratke lesene stopnice, za katerimi se s pomočjo jeklenice povzpemo po gruščnatem pobočju, nas kmalu pripelje do grape, ki je izpostavljena padajočemu kamenju (čelada). Po grapi se strmo vzpemo s pomočjo jeklenice, nato pa zavijemo levo in pot nadaljujemo po rahlo izpostavljeni polički, ki nas hitro pripelje do zadnjega strmega dela poti. Naprej se s pomočjo klinov v nekaj minutah povzpemo na vrh Krofičke.

Vrnili se bomo po isti poti nazaj.

(Vir: hribi.net)

BOSKOVEC (1587 M), 5. 10. 2013

TOMO RUSIMOVICH in RAŠO ADROVIČ

Na najvišji vrh Mozirskih planin Boskovec se bomo podali iz vasi Žekovec, ki je blizu Mozirja. Pot nas vodi po cesti mimo kmetije Kugler, kjer zavijemo v gozd. Malo višje zopet dvakrat prečkamo cesto.

Pri tabli za Sv. Radegundo (simpatična cerkvica) pa nadaljujemo pot po asfaltirani cesti in kmalu smo pri kmetu Kebru, kjer med poslopji zavijemo desno naravnost navzgor po travniku in pri tem spet prečkamo cesto in tako naprej vse do Mozirske koče, kjer se bomo odpočili.

Od koče nadaljujemo levo po cesti do kapelice, pri kateri nas oznake za Boskovec (Severjeva pot) usmerijo rahlo desno v gozd, nato pa nas pot v rahlem vzponu pripelje do slabše gozdne ceste, ki nas pripelje do odcepa k razgledni točki na dolino. Po nekaj minutah pa se levo navzgor odcepi kolovoz v smeri Boskovca. Vzpon po kolovozu ne traja dolgo, saj nas markacije hitro usmerijo desno na peš pot, ki nas čez mestoma precej zaraščene dele poti pripelje do jase malo pod vrhom. Smerokaz za Boskovec nas usmeri desno na pot, ki se zmerno vzpne in nas kmalu pripelje na vrh. Na vrhu je razgledni stolp, ki nam omogoča lep razgled. Nazaj se bomo vrnili po isti poti do Mozirske koče. V poletni sezoni si pri Mozirski koči lahko ogledamo alpski vrt – alpinetum. Nato pa navzdol v dolino do izhodišča. Pot je relativno lahka, višinska razlika je 1100 m, ki jo v eno smer (na vrh) prehodimo v 3,5 ure.

MATAJUR (1642 M), 12. 10. 2013

TOMO RUSIMOVICH in HERMAN REDNAK

Da bom uvrstil izlet na Matajur v naš program, sem se odločil, ko so nas naši prijatelji iz SPD Trst gostili na Črnem vrhu, kjer smo si ogledali tudi originalne maske Blumarje. Celo pot do Črnega vrha smo gledali mogočni Matajur in izvedeli marsikaj o Planinski družini Benečije, ki upravlja z domom na Matajurju.

Tura ni zahtevna in dolga, dolga je le pot do izhodišča. Pri mejnem prehodu Livek zavijemo na italijansko stran in se ustavimo v vasi Avsa, kjer je izhodišče našega izleta. Po poteh in kolovozih čez travnike pridemo na mejni greben med Slovenijo in Italijo. Tu pot zavije desno in se naprej vzpenja po širokem, zložnem grebenu. Tej grebenski poti, ki nas pelje po vse lepših razgledih, sledimo do vrha Matajurja, ki ga že vidimo pred seboj. Višinska razlika je 782 m, ki jo do vrha prehodimo v 2,5 ure (lahka označena pot).

Za občutek, kaj pomeni kočja »Dom na Matajuri« Beneškim Slovencem, pa prilagam članek iz Primorskega dnevnika:

Kočja Dom na Matajuri že deset let dom prijateljstva

Deset let je že minilo, odkar je Planinska družina Benečije na Matajurju odprla svojo kočjo. Bilo je 22. oktobra leta 2000 in sonce je toplo sijalo na čudovite jesenske barve na pobočjih Matajurja, kjer se je ob tej priložnosti zbralo približno dva tisoč obiskovalcev. Prišli so od vsepovsod, iz Nadiških dolin, pa tudi iz Gorice, Trsta, Brd, Vipavske doline, Kobarida, Bovca, Tolmina, Jesenic in Ljubljane, da bi se veselili z vsemi tistimi, ki so si prizadevali, da se uresniči velika želja beneškega planinskega društva.

Arhiv: Novi Matajur

Dom na Matajuri še vedno stoji, lep, urejen in gostoljuben na Kajancovi senožeti »Skedinj«. Od tedaj je tudi zrasel, saj so mu člani s časom prizidali še drvarnico, zimsko sobo in lopo. Vsak konec tedna se v njem zbere veliko število gostov, ljubiteljev planin, za katere skrbijo prostovoljci Planinske družine Benečije. Kočja je v vseh teh letih res postala pravi dom prijateljstva, ki ga je doslej obiskalo že več kot 20.000 pohodnikov, marsikdo med njimi pa je prav tu boljše spoznal Benečijo in jezik ter kulturo Beneških Slovencev. Veliko gostov se na Matajur in v kočjo slovenskega planinskega društva z veseljem vrača.

In tako se je tudi v nedeljo, 24. oktobra, pri Domu na Matajuri kljub vetru, dežju in megli zbralo veliko število ljudi, da bi skupaj s Planinsko družino Benečije proslavili 10-letnico delovanja kočje. V več izmenah je na vrh prišlo približno osemsto ljudi. Veliko slavlje se je začelo že ob 10.30 z mašo, ki jo je daroval gospod Silvo Šinkovec. Nato so v imenu Planinske družine Benečije prisotne pozdravili Igor Tull, sedanji

predsednik Gianpaolo Della Dora in Joško Cucovaz, ki so se spomnili časov, ko so gradili kočjo, in spregovorili o delovanju kočje in samega društva. Sledili so še pozdravi predstavnikov slovenskih planinskih društev iz Trsta, Gorice in bližnje Slovenije, s katerimi beneški planinci plodno sodelujejo.

Po tem formalnem delu se je končno lahko začel pravi praznik s harmonikami, pašto, pečenim kostanjem (bolj izkušeni planinci so tudi učili najmlajše člane, kako se ga pripravljati), rebulo in sladicami, ki so jih pripravile članice Planinske družine Benečije, marsikaj okusnega pa so s sabo prinesli tudi gostje (društva in posamezniki). Prisotni pa so se lahko posladkali še z veliko odlično torto, na kateri je bila tudi slika kočje, ki jo je ob tej priložnosti pripravila Tina Fratina Žagar, ki Planinski družini Benečije vsako leto med drugim pomaga pri organizaciji tečajev telovadbe, smučanja in plavanja v slovenščini in ki jih obiskuje vedno več ljudi, tako da so morali pri društvu v nekaterih primerih celo zavrniti kak vpis.

Med uglednimi gosti naj omenimo tudi šampionko Gabriello Paruzzi, olimpijsko prvakinjo v smučarskem teku na 30 km v Salt Lake Cityju, ki je hotela biti zaradi prijateljstva, ki jo veže z nekaterimi člani našega društva, tudi sama prisotna na slavlju ob tem pomembnem jubileju kočje Planinske družine Benečije.

Veselo vzdušje z glasbo, plesom in petjem slovenskih pesmi se je nadaljevalo pozno v noč, ko se je megla že zgubljala v temi. Dom na Matajuri je tako kljub slabemu vremenu lepo praznoval svoj deseti rojstni dan.

Zapisala: Tjaša Gruden

OBIR (OJSTRC) 2139 M, AVSTRIJA, 19.10.2013 MITJA PREMIERL

Ojstrc je najvišji vrh manjšega pogorja imenovanega Obir. Nahaja se zahodno od Železne Kaple na avstrijski strani Karavank. Z razglednega vrha, na katerem sta postavljena križ in meteorološka postaja, je lep razgled na severna ostenja Košute in del Kamniško-Savinjskih Alp, proti severu pa na svet ob Dravi in okrog Klopinskega jezera. Vrh je dobil svoje ime po tem, ker je videti iz doline lepo priostren. Obir je zaradi svoje odmaknjenosti od Karavank proti severu in svoje mogočnosti že zgodaj opozoril nase. Tu je bila že leta 1878 zgrajena prva planinska postojanka v Karavankah, Rainerjeva kočja na višini 2043 m. Zrasla je iz dotedanje rudarske kolibe, visoko na Obirju so v 19. stoletju kopali svinčevo rudo.

Obir

Kočo je vzela 2. svetovna vojna, pa tudi Hannove kočice z meteorološkimi napravami na vrhu Obirja ni več. Središčno lego danes predstavlja Kapelska koča (Eisenkappler Hütte) na višini 1640 m. Ta bo tudi izhodišče naše ture. Škoda, da ima Obir, ki je poseljen s Slovenci in je slovenska gora, docela nemško uradno lice.

Na izhodišče naše ture se bomo pripeljali preko Jezerskega prelaza in pred Železno Kapljo zavili levo po dolini Obirskaga potoka. Pri gostilni Pepe bomo zavili na desno na alpsko cesto v smeri Eisenkappler Hütte. Uporabnina zgornjega dela ceste se plača.

Od našega izhodišča pa do vrha vodi lahka označena pot. Vsega skupaj za vzpon in sestop bomo potrebovali 3 ure. Tura je primerna tudi za manj vzdržljive planince. Vabljeni!

Ojstrc

RESEVNA, 26. 10. 2013

HERMAN REDNAK

"Gremo na Štajersko, gledat kaj delajo..."

Ker so ljubice takšne, da ko enkrat ne moreš več ustreči njenim željam in razveseljevati njeno dušo in telo in ko še denarja nimaš, te zapustijo. A vseeno, pojdimo na Štajersko!

Ker tudi za dolge ture in visoke hribe nisem več dober, vabim vse, ki imajo radi krajše in zanimive ter lepe izlete, na malo višji grič Resevno in na malo nižji Rifnik. Tam je arheološko najdišče in rojstna hiša znanih zdravnikov in skladateljev – hiša, v kateri je nastala zame najlepša domovinska pesem Slovenec sem. No, zdaj pa že veste, o katerih zdravnikih govorim, a ne? Pa imamo spet tri zanimivosti.

Zbrali se bomo pred našo pisarno na Celovški cesti zadnjo soboto v oktobru ob 8.00 uri zjutraj. Naložili se bomo v kombi, ki upam, da bo na razpolago, in se po avtocesti odpeljali proti Mariboru. Na izvozu Dramlje bomo nadaljevali proti Šentjurju, od tu proti Šentrupertu. Ko bo priložnost, bomo parkirali in poiskali pešpot proti domu na Resevni.

Pot poteka malo po cesti, malo po gozdni poti, ni naporena in je primerna tudi za boljše od mene. Dom stoji na vzpetini 682m nad morjem oziroma dobrih 400 m nad Šentjurjem. Ta dom so odprli leta 1981. Za lepši razgled se bomo povzpeli na dobrih 700 m nad morjem na razgledni stolp. Lepo vreme je naročeno.

Sledil bo krajši počitek, malo papice in pupice in že se bomo spustili nazaj do avtomobilov. Zapeljali se bomo še malo višje ter hodili še kakšnih 20 minut ter prišli na vzpetino Rifnik, 568 m visoko. Prvi naseljenci so bili na

tež vzpetini že 4000 let pred našim štetjem. V 1. stoletju so na Rifniku postavili prvo svetišče. V pozni antiki se pravi v 5. in 6. stoletju so postavili in zavarovali celo naselbino z 1 m širokim obzidjem. Še veliko več pa bomo izvedeli na samem kraju.

Po ogledu se po isti poti vrnemo do avtomobilov in če bo volja (ne vem, zakaj je ne bi bilo), bo tudi vožnja do že omenjene rojstne hiše. Po ogledu se bomo z lepimi vtisi vračali nazaj v belo Ljubljano.

Na to kratko in zanimivo potepanje po okolici Šentjurja vas vabi "fantič zelenega štajerja" Herman. Da ne bom prepočasen, pa bo skrbel Janez Lenaršič.

Če nimate kaj boljšega za počet, vas vabiva, da se nama pridružite!

27. POHOD OD LITJE DO ČATEŽA – LEVSTIKOVA POT, 9. 11. 2013

BERGANT FRANC-BERGI in LENARŠIČ JANEZ

Odhod iz Ljubljane ob 6.30 izpred PD Integral, Celovška cesta 160 – zbor na dvorišču LPP.

Za Levstikovo pot od Litije do Čateža je povprečno potrebnih med pet in šest ur oz. prehoditi ca. 22 km, na cilju pa udeležence pričaka prireditev z martinovanjem.

Zvonik čateške cerkve

Potovanje od Litije do Čateža predstavlja pot, ki jo je opisal slovenski pripovednik Fran Levstik (1831 – 1887) v svojem literarnem delu Popotovanje iz Litije do Čateža. Pripovednik opisuje pot v času svetega Martina, ki praznuje 11. novembra.

Vinogradi

KOSTANJEVA NEDELJA, 10. 11. 2013

TOMO RUSIMOVICH in HERMAN REDNAK

Lahko bi rekel: »Ma kej naj vam rečem, taku kot vsako leto«. Dobimo se z našimi prijatelji iz SPD Trst, ki nam bodo spet pripravili prijeten pohod (dve do tri ure) po zanimivem terenu, nato pa družabni del ob primorskih dobrotah in pokušina mladega vina s kostanjem. Največji poudarek pa je na druženju, obujanju spominov in kovanju načrtov!

OSTRIČ (1054 M) – RAZSUŠICA (1082 M) – MEDVIŽICA (1081 M), 23. 11. 2013

MARINKA KOŽELJ STEPIC

Zbrali se bomo v soboto, 23. 11. 2013, ob 7.00 uri pred PD Integral na Celovski cesti 160. Odpeljali se bomo bodisi s kombijem ali osebnimi avtomobili proti Primorski. V Kozini bomo zavili v Matarsko podgrajsko podolje in v kraju Golac (644 m) ali celo v kraju Zagrad (750 m) pustili prevozna sredstva.

Vsi trije vrhovi se dvigujejo v neizrazitem grebenu Čičarije jugovzhodno od nam vsem dobro znanega Slavnika.

Na katerega od teh treh vrhov se bomo najprej vzpeli, se bomo odločili na razpotju po eni uri hoje. Najvišji vrh je Razsušica, najbolj razgleden pa Medvižica. Nato bomo šli še na Ostrič, ki ima še eno ime in sicer Žabnik. Če bo moč in volja, bi se vzpeli še na Grižo (1078 m). Do avtomobilov se bomo vrnili po drugi poti. Povratek v Ljubljano bo v večernih urah. Skupne hoje bo 3 – 4 ure, višinske razlike pa približno 450 m. To velja za primer, da bomo pustili avtomobile v Zagradu. Če jih bomo v Golcu, je hoje za 1 uro več in 150 m višine.

Oprema: dobra pohodniška obutev, pohodniške palice, športna oblačila, nekaj proti mrazu, vetru in morebitnim padavinam, rezervno perilo, hrano in pijačo, saj ob poti ni nobene postojanke, kjer bi si potešili lakoto in žejo.

Prijave do 21. 11. 2013 pri Nini Miklič, 031 259 156.

JEREBIKOVEC (1593 M), 7. 12. 2013

RAŠO ADROVIĆ

Dobimo se ob 7. uri na Celovski 160

Izhodišče: Mojstrana (720 m)

Cilj: Jerebikovec (1593 m)

Čas hoje: 2 h 15 min

Zahtevnost: lahka označena pot

Višinska razlika po poti: 873 m

Priporočena oprema (zima): cepin, dereze

Dostop do izhodišča:

Gorenjsko avtocesto zapustimo na izvozu Hrušica in cesti naprej sledimo v smeri Kranjske Gore. Le malo pred vasjo Dovje pa se z glavne ceste v levo odcepi cesta, ki pelje v Mojstrano (Vrata, Kot in Krmo). Cesti naprej sledimo v smeri vasi Radovna in dolin Krma in Kot. Razmeroma strma cesta nas nato pelje mimo table TNP, v bližini katere parkiramo na parkirišču na desni strani cesti (na nasprotni strani parkirišča opazimo lesene planinske oznake za Jerebikovec in Mežaklo).

Opis poti:

S parkirišča prečimo cesto in se sprehodimo do planinskih tabel, kjer se začne pot na Jerebikovec. Pot, ki sprva poteka po kolovozu, vodi že na samem začetku v gozd in se strmo vzpenja po pobočju naravnost navzgor. Po dveh minutah hoje je manjše razpotje, kjer nadaljujemo naravnost (desni kolovoz se izgubi v gozdu). Kolovoz se nato spremeni v strmo peš pot, ki nas po severozahodnih pobočjih pripelje v neizrazito dolinico med dvema stranskima grebenoma Jerebikovca. Pot tej dolinici nas pot pripelje na enega od stranskih grebenov že omenjene gore, kjer je postavljena klopca, ki nam nudi zaslužen počitek z razgledom na Kepo.

Nadaljujemo desno sprva po grebenu, nato pa pot preide na strma pobočja, po katerih se vzpenjamo. Po uri in pol hoje pa strmina nenadoma izgine in pot nas pripelje do druge klopce, ki se nahaja pri spomeniku padlim partizanom na planini Mežaklja.

Tu gre pot desno in skoraj vodoravno preči obrobje opuščene planine Mežaklja. Le nekoliko naprej pa stopimo na cesto pri Tilčevem rovtu. Tej cesti sledimo dobrih 5 minut do mesta, kjer nas smerokaz usmeri desno navzgor v pobočja Jerebikovca. Pot se spet strmo vzpne in nas pripelje na grebenček, kjer za krajši čas strmina popusti. Z grebena nas pot ponovno pripelje na vršna pobočja že omenjenega vrha. Po nekaj minutah nas pot ponovno pripelje na greben, kateremu sledimo naprej. Pot naprej poteka večinoma nekaj metrov pod grebenom, ki pa je poraščen z gozdom. Nekaj metrov pod vrhom gozda zmanjka in pred seboj zagledamo manjšo barako (zasilni bivač) na vrhu.

Izhodišče – klopca 45 minut, klopca – spomenik 45 minut, spomenik – Jerebikovec 45 minut.

(Vir: Hribi.net)

STOLPNIK (1012 M), 14. 12. 2013

MARINKA KOŽELJ STEPIC

V soboto, 14. 12. 2013, se bomo ob 7.00 uri izpred PD Integral na Celovški cesti 160 odpeljali proti Štajerski in v Slovenskih Konjicah parkirali naše prevozno sredstvo.

Na vrhu stolpa

Sprva nas bo pot vodila skozi lepo prenovljeno staro mestno jedro Slovenskih Konjic, nato se bo počasi dvigala mimo Konjiškega gradu in nas po gozdu pripeljala na vrh. Stolpnik je najvišji vrh Konjiške gore, na njem pa stoji visok razgledni stolp. Razgled seže daleč naokoli tako na Celjsko kotlino na jugu kot na Dravinjsko dolino na severu. Ne bomo videli le dolin, temveč tudi Pohorje, Uršljo goro, Savinjske Alpe in Zasavsko hribovje ter še mnogo bolj ali manj znanih vrhov. Povratek bo po isti poti, le da si bomo tokrat bolj od blizu ogledali Konjiški grad. Za celotno pot bomo potrebovali 6 – 7 ur in napravili približno 700 m višinske razlike.

Pogled s Stolpnika proti Savinjskim Alpam

Oprema: dobra pohodniška obutev, pohodniške palice, športna oblačila, nekaj proti mrazu, vetru in morebitnim padavinam, nekaj hrane in pijače, saj ob poti ni nobene planinske postojanke.

Prijave do 12. 12. 2013 pri Nini Miklič, 031 259 156.

BAŠELJSKI VRH (1744 M), 1. 2. 2014

RAŠO ADROVIČ

Dobimo se ob 7. uri na Celovški 160

Izhodišče: Mače (600 m)

Cilj: Bašeljski vrh (1744 m)

Čas hoje: 3 h 15 min

Zahtevnost: lahka označena pot

Višinska razlika po poti: 1144 m

Zemljevid: Karavanke - osrednji del 1:50.000

Priporočena oprema (zima): dereze, cepin

Dostop do izhodišča:

Z avtoceste Ljubljana – Jesenice se usmerimo na izvoz Kranj – vzhod in cesti naprej sledimo v smeri Jezerskega, a le do vasi Tupaliče. Tu pa nas oznaka za Preddvor usmeri levo, cesti pa nato sledimo v smeri sosednje vasi Mače. Skozi vas Mače pa se držimo planinskih oznak za Kališče. Kmalu za vasjo bomo opazili označeno parkirišče, kjer parkiramo (nadaljnja vožnja je prepovedana).

Opis poti:

S parkirišča se usmerimo nazaj do ceste, katero smo zapustili. Tej cesti nato sledimo slabe pol ure do razpotja, kjer se usmerimo levo za oznakami Kališče. Pot tu preči potok in se takoj za tem strmeje vzpne. Že po nekaj minutah nas pot pripelje na kolovoz, katerega takoj zapustimo. Usmerimo se namreč na označeno peš pot, ki gre med obema kolovozoma. Pot naprej se zmerno vzpenja v ključih. Čez nekaj časa nas pot ponovno pripelje na kolovoz. Sledimo mu naravnost navzgor, a le nekaj minut, nato pa se usmerimo na stezo. Steza nas v nekaj minutah vzpona pripelje do klopi na razgledni vzpetinici. Pot nas za tem povede v gozd in se sprva zložno vzpenja. Ta lep sprehod po manj strmi poti se hitro konča.

Pot nato preči kolovoz in se začne v ključih vzpenjati skozi gozd. Hodimo po poti naprej, ki nam daje občutek, da hitro dobivamo višino. Gozd nato postaja nekoliko redkejši tako, da sem ter tja lahko malo pogledamo proti Gorenjski. Pot nas nato le pripelje na planino Kališče, kjer se nam z leve priključi pot iz sosednje vasi (Bašelj, Laško). Od tu naprej imamo le še 15 minut vzpona ponovno skozi gozd do doma na Kališču.

Od doma nadaljujemo po široki grebenski poti v smeri Storžiča in Bašeljskega vrha. Že po nekaj minutah nadaljnje pa se desno odcepi pot na Bašeljski vrh. Usmerimo se na to pot, ki nas skozi rušje v zmernem vzponu pripelje na Bašeljski vrh. Zadnji metri pod vrhom so v snegu nevarni za zdrs.

Mače – Kališče 2:30, Kališče – Bašeljski vrh 45 minut.

(Vir: Hribi.net)

KRANJSKA REBER (1435 M), 8. 2. 2014

MARINKA KOŽELJ STEPIC

V soboto, 8. 2. 2014, na kulturni praznik, se bomo zbrali ob 7.00 uri pred PD Integral na Celovski cesti 160 in odpeljali proti Kamniku in na prelaz Črnivec. Tu bomo parkirali naša vozila in se podali našemu cilji naproti.

Kranjska reber se dviguje v grebenu, ki deli Gornjegrajsko dolino od doline Podvolovjek. Poleg imena Kranjska reber, ki se uporablja predvsem na Kranjskem, naletimo tudi na ime Vrh nad Kašno planino. To ime uporabljajo zlasti domačini, ki poleti pasejo živino na Kašni planini. Včasih je bil ta vrh redko obiskan in tudi oznake na poti slabo vidne. Zadnje čase

je pohodnikov, ki se radi vzpenjo na ta razgleden vrh, vedno več. Zgornji del poti in sam vrh nudi jo čudovit razgled na Kamniško-Savinjske Alpe, na Mozirske planine in še kam. Pred leti je orkan močno spremenil podobo gore, saj je populil več kot 70 odstotkov smrek, na nekaterih mestih v celoti. Po isti poti se bomo vrnili na Črnivec in se v poznih popoldanskih urah vrnili v Ljubljano. Skupne hoje bo 4 – 6 ur odvisno od snežnih razmer.

Vrh Kranjske rebri pozimi

Oprema: dobra, zimska, pohodniška obutev, pohodniške palice, topla športna oblačila, nekaj proti mrazu, vetru in morebitnim padavinam, hrana in topla pijača, saj ob poti ni nobene planinske postojanke. Za bolj varno in sproščeno hojo priporočam tudi »verigice« oziroma »male derezice«. Ali jih bomo vzeli s seboj ali ne, se bomo odločili ob prijavi, ko bomo vsaj malo poznali snežne razmere.

Prijave do 6. 2. 2014 pri Nini Miklič, 031 259 156.

KRIŠKA GORA (1471 M) – TOLSTI VRH (1715 M), 15. 2. 2014

RAŠO ADROVIĆ

Dobimo se ob 7. uri na Celovski 160.

Izhodišče: Gozd (850 m)

Cilj: Tolsti vrh (1715 m)

Ime poti: čez Kriško goro

Čas hoje: 2 h 30 min

Zahtevnost: lahka označena pot

Višinska razlika po poti: 910 m

Zemljevid: Karavanke - osrednji del 1:50.000

Priporočena oprema (zima): dereze, cepin

Dostop do izhodišča:

Z avtoceste Ljubljana – Jesenice se usmerimo na izvoz Kranj – zahod in naprej sledimo v smeri Golnika. Le malo za vasjo Golnik (točneje za vasjo Senično) pa se desno navzgor odcepi strma cesta, ki vodi proti Zgornjemu Veternu in Gozdu. Že kmalu za vasjo Zgornje Veterno, pridemo do označenega parkirišča, ki se nahaja na levi strani ceste (izhodišče za strmo pot), mi pa z vožnjo nadaljujemo po vzpenjajoči cesti, ki nas kmalu pripelje do Zavetišča v Gozdu. Parkiramo lahko na enem od dveh večjih parkirišč ob omenjenem zavetišču, ali pa se zapeljemo še dobrih 100 m naprej do parkirišča ob cerkvi.

Opis poti:

S parkirišča se najprej sprehodimo do bližnje cerkve, nato pa pridemo na označeno razpotje, kjer se nam z desne priključi pot z Golnika. Nadaljujemo rahlo levo ter vzpon nadaljujemo po cesti, ki nas mimo dveh zaporednih spomenikov NOB pripelje nad vas, kjer se cesta spremeni v širok, a strm kolovoz. Po krajšem vzponu se kolovoz razcepi na dva dela, mi pa nadaljujemo po levem v smeri Koče na Kriški gori (desno Tolsti vrh). Kolovoz nato mimo vodovodnega objekta in vikend hišice preide v gozd, kjer se nadaljuje v zmernem vzponu.

Le nekoliko naprej nas oznake za Kriško goro usmerijo desno (naravnost nemarkirana pot na Kriško goro) na nekoliko bolj razrit kolovoz, ki se višje spremeni v razmeroma strmo stezo. Naprej se vzpenjamo po lepo urejeni poti, ob kateri opazimo številne klopi in ob njih imena klopi. Višje nas pot pripelje do pašne ograje ter se le nekoliko višje obrne v levo, kjer se nato prečno vzpenja. Po nekaj minutah prečnega vzpona stopimo iz gozda, kjer pred seboj že zagledamo Kočo na Kriški gori, do katere nas loči le še nekaj 10 korakov lahkotne hoje.

Od koč se vrnemo nekaj korakov nazaj, nato pa pot nadaljujemo v smeri Tolstega vrha. Pot naprej se rahlo vzpenja po in ob glavnem grebenu Kriške gore, nato pa postopoma preide na južna pobočja, kjer preči pobočja Vrat. Pot naprej se nato postopoma vrne na greben, po in ob katerem se nato nadaljuje kar nekaj časa. Višje pridemo na razgleden predvrh, s katerega se nam odpre prvi bližji pogled proti vrhu. Sledi kratek spust, nato pa se pot prične strmo vzpenjati po vršnem pobočju gore. Višje prečimo še kratek pas gozda, nato pa nas vse bolj razgledna pot hitro pripelje na 1715 m visoki vrh.

(Vir: hribi.net)

KRIM, 22. 2. 2014

TONE TROPE

Opis poti:

S parkirišča se najprej sprehodimo do župnišča, tam pa opazimo številne stopnice, po katerih se hitro povzpemo do cerkve v vasi. Na vrhu stopnic opazimo oznake za Krim, ki nas usmerijo desno na kolovoz.

Nadaljujmo rahlo desno v smeri Krima (levo navzdol Vrbljene in Strahomer) po nekoliko bolj strmem kolovozu, ki višje preči gozdno cesto. Kolovoz, ki ves čas poteka skozi gozd, se ponovno položi in nas nekoliko naprej pripelje na naslednje razpotje, kjer se nam z desne priključi pot iz Podpeči in Preserij. Nadaljujemo po širokem, zmerno strmem kolovozu, ki nas višje pripelje do makadamske ceste, ki vodi na Krim.

Omenjeni cesti sledimo v levo, le-ta pa nas hitro pripelje do večjega parkirišča, oz. obračališča, kjer se nam z leve priključi pot iz Iškega Vintgarja (tudi pot iz Iške vasi in pot iz Strahomera čez Kramarico). Tu nadaljujemo desno čez travnik po poti, ki nas mimo križa v nekaj nadaljnjih minutah hoje pripelje na vrh Krima.

KAKO KUPITI DOBRO PLANINSKO OBUTEV

MARINKA KOŽELJ STEPIC

Prispevek z naslovom Kako kupiti dobro planinsko obutev sem napisala že leta 2008, a ga sedaj malce spremenjenega ponavljam. Kakih drastičnih sprememb pri izbiri planinskih čevljev v teh petih letih ni bilo. Morda so to le športni copati Fivefingers – petprstniki, ki je novodoben za hojo po udobnih poteh, na planinskih pa daje premalo zaščite pred mehanskimi poškodbami, mokroto in mrazom. V glavnem ostaja tako kot je bilo. Tudi na tržišču je podobno, tu sta še oba slovenska proizvajalca, Alpina in Planika. V trgovinah s športno opremo srečamo največ italijanskih proizvajalcev, pa še ti imajo v matični državi le še razvoj in proizvodnjo zahtevnih zimskih čevljev. Proizvodnjo ostale planinske obutve za široko potrošnjo so preselili v Romunijo, Bolgarijo ali pa nekam v Azijo. Zato moramo biti pri pomerjanju in pregledu še bolj natančni. Ta zapis ponavljam tudi zato, ker je v našem društvu nekaj novih članov, nekateri stari člani pa so me prosili za nasvet pri nakupu čevljev, saj so očitno že pozabili na »davno« leto 2008.

K pisanju tega članka me je pripeljalo več dejstev. Kar težko mi je pri srcu, ko gledam, kakšno obutev imajo planinci in tudi planinke na nogah in o kakšnih težavah tožijo. Večina teh tiči ravno v nepravi izbiri obutve, nepravi uporabi in pogosto tudi nepravilnem vzdrževanju.

Nerodno je, če gremo v pomladnem času na izlet v obutvi, ki jo nosimo poleti – druge itak nimamo, ker pozimi v hribe ne hodimo. Na poti naletimo na sneg, ki se prav hinavsko predira in kmalu je vse premočeno. Tudi tak poletni čevelj bi zdržal bistveno več, če bi bil primerno vzdrževan ali bolje rečeno impregniran.

Vsi vemo, da je za planinca obutev med najbolj pomembnimi kosi opreme. Obutev nas varuje pred vlago, mrazom, ostrimi delci in poškodbami. Obutev izbiramo tako glede na letni čas – pozimi ali poleti, na vrsto terena – pohodništvo ali skalolazenje in dejavnost – hoja ali plezanje. V tem prispevku se bom omejila le na hojo in skalolazenje, plezanje pa bom prepustila alpinistom.

Pri čevljih ločimo: lupino in podplat. Lupina – to je zgornji del čevlja – mora nuditi odpor na poškodbe, ne sme premočiti in mora dobro toplotno izolirati. Lupina je izdelana iz različnih materialov, za zimske razmere sta to predvsem usnje in kordura, za letne pa goreteks in simpateks v kombinaciji z usnjem.

To je primer toplega zimskega čevlja, ki ima možnost namestitve polavtomatskih derez

Podplati morajo biti iz neдрseče gume. Najbolj znan je vibram podplat, ki je rebrast in ima bolj ali manj ostre robove. Tak podplat nudi varno stopinjo tako na mokrih kot suhih skalnih poteh, snegu in blatu. Kot dobro vidna oznaka za vibram je na podplatu rumen nepravilen šesterokotnik. Pohodniški čevlji – hoja po lahkih in mehkih gozdnih poteh – običajno nimajo vibram podplatov, ker za to ni nobene potrebe. Profili so različno vrezani, nekateri celo tako, da med hojo izrivajo blato in zemljo. Podobno kot nekateri avtomobilski plašči vodo. Priporočljivo je, da je v podplatu tudi poseben vložek za blaženje sunkov.

Ločimo nekako tri vrste obutve: izletniški čevelj ima lahko lupino in gumijast podplat. Taka obutev je primerna predvsem za suho vreme in ne preveč skalnate in kamnite poti. Podplat se ob upogibu rahlo podaja in ni tog. Pohodniško-planinski čevelj ima nekako bolj kompaktno in tudi težjo lupino. Priporočljivo je, da ima stransko zaščito vsaj iz usnja, če je ostali material iz kordure ali goreteksa. Podplat mora biti iz vibram gume in mora biti bolj tog. Le tako bo nudil varen korak tudi po skalnatih in kamnitih poteh. Čevelj za zelo zahtevne poti naj ima kompaktno lupino, da daje gležnju dobro oporo, podplat mora biti iz vibram gume in tog. Običajno take čevlje nosimo tudi v snežnih razmerah, zato naj imajo zadaj utor za pritrditev polavtomatskih derez. Lupina naj bo iz usnja ali kordure, okoli čevlja mora biti zaščitna guma. Vsi modeli naj imajo spredaj zaščito iz gume.

Seveda je modelov in tipov kot tudi proizvajalcev obutve zelo veliko in je pogosto tudi zato izbira težka. Paziti moramo predvsem na to, da obutev izpolnjuje zahteve :

- mora obvarovati suhe noge – pred zunanjo vlago in tudi znojenjem,
- mora učinkovito izolirati pred izgubo toplote,
- mora uravnavati notranjo vlago, torej dobro prezračevati,
- in kar je tudi zelo pomembno: naše noge se morajo počutiti njih kar se da udobno.

Ko smo se odločili, kakšno obutev bomo kupili, pojdimo v nakupe. Če še ne vemo, kaj bi, je bolje, da še nekaj časa razmišljamo.

Planinsko obutev kupujemo v zato specializiranih trgovinah. Tam bomo zagotovo naleteli na prodajalca, ki nam bo lahko dal še kak koristen in uporaben nasvet. S seboj ne smemo pozabiti vzeti tudi nogavic, kakršne sicer nosimo v planinski obutvi. Le tako bo pomerjanje zelo podobno pravi uporabi. Tudi velikost čevlja je zelo pomembna za prijetno pohajkovanje po gorah. Preveliki čevlji niso stabilni na skalnih poteh, premajhni čevlji pa nas tiščijo in delajo črne nohte na palcih. Številke velikosti raznih proizvajalcev rahlo odstopajo, prav tako kopita. Najprej obujemo en čevlji, običajno desni ter preverimo velikost. To storimo tako, da potisnemo nogo naprej tako, da začutimo pri prstih konec čevlja. Takrat mora biti pri peti še dovolj prostora, da potisnemo med lupino čevlja in nogo prst. Ko to dosežemo, storimo enako tudi z drugim čevljem. Oba dobro zavežemo in naredimo po trgovini par korakov. Če je občutek v redu, si jih sezujemo in nato še oba čevlja – ne glede na visoko ceno – natančno pregledamo.

To je primer čevlja za vse letne čase, vendar ne za visokogorje pozimi, saj ni možna namestitev derez

Zlasti moramo biti pozorni na notranjost. Karkoli nas samo malo zmoti – morda kakšna gubica, nas bo grozovito motilo kasneje na turi. Pogledamo tudi, če je notranji vložek odstranljiv in antibakterijsko obdelan. Nazadnje se posvetimo še zunanosti in morda barvi čevlja. Saj nam ni vedno vseeno, kako smo oblečeni in obuti.

Z novimi čevlji se vrnemo domov, skrbno shranimo račun in še garancijski list – ja, za dobro in nekoliko dražjo obutev velja garancija. Nove čevlje obujemo in hodimo z njimi po stanovanju še kake 2 – 3 ure. Če je vse v redu, jih nato obujemo na prvo nekoliko krajšo turo. Če pa že doma čutimo kakšne nepravilnosti, pa se odpravimo nazaj v prodajalno in pričnimo s pomerjanjem drugega modela ali pa le druge velikosti.

Obutev je treba pravilno uporabljati, torej ne bomo šli v lahkih poletnih čevljih v gore pozimi, saj nas bo zeblo in še mokri bomo v noge. Tudi za potepanje preko Pohorja sredi poletne vročine najbrž ne bomo obuli težke zimske obutve. Da pa nam bo obutev dobro in dolgo služila, jo moramo primerno negovati. Po vsaki turi, tudi če je bilo suho vreme, jo dodobra osušimo, a ne na soncu ali pri peči, nato pa zaščitimo bodisi s premazom za usnje ali s pršilom, ki impregnira ostale materiale, iz katerih je lupina.

In še nekaj lastnih izkušenj. Sicer ne bom opisovala vseh, saj jih ni malo. Pred leti sem včasih dobila v testiranje kake čevlje ali pri Planiki ali pri Alpini. Seveda sem morala skrbno zapisovati ture in napisati izčrpno poročilo. Zelo težko mi je bilo pisati o slabostih, a sem bila odkritosrčna. Morda jih tudi zato kasneje nisem več dobivala v testiranje. Ko sem se leta 2002 odpravljala na Kinabalu na Borneu, najvišji vrh jugovzhodne Azije, sem si brez kakih posvetov kupila dobre, a nizke pohodniške čevlje z vibram podplatom. V njih sem tisto poletje opravila nekaj tur, celo preko Vogarja in Pršivca na Planino pri Jezeru. Kakih 10 dni pred odhodom mi je vodnik Miha dejal, da svetuje visoke čevlje, saj je gora iz granita. Na hitro sem v trgovini Iglu kupila drage čevlje, a druge izbire konec avgusta itak ni bilo. Prvič sem jih obula na Lisco in počutila sem se tako, kot da jih imam že vsaj leto dni. To so bili pohodniški čevlji proizvajalca Garmont. Imeli so vibram podplat, lupina je bila iz goreteksa, spredaj in okrog čevlja je bila zaščita iz semiš usnja. Te čevlje imam še danes, res se je vibram nekoliko obrabil, a premočili mi niso nikoli. Za nego sem uporabljala pršilo za impregnacijo. V njih sem se vsaj štirikrat povzpela na Pico di Turquino, bila dvakrat v na trekingu v Patagoniji in Ognjeni zemlji, opravila pristopno pot na Kilimanjaro, da ne govorim o vsemogočih drugih turah doma in po Evropi.

V trenutku zmede ali pa zaljubljenosti sem celo doma pozabila nogavice in uspela priti zvečer domov brez žuljev in odrgrnin. Ja, res super čevlji, le škoda, da so stari že 6 let in imajo zavidljivo kilometražo in zagotovo takšnih ne bom imela nikoli več.

Pred dvema letoma sem se odpravljala na Kilimanjaro. Že nekaj mesecev pred odhodom sem se odločila za nakup novih čevljev, ki ne bodo le za eno turo, temveč nato še za zimo in zahtevne kopne poti. V Igluju je bila kar velika izbira, a moje oči, in tudi srce, so se hitro ustavili na modelu Sikkim GTX Lady proizvajalca Millet. Noge so bile hitro za nakup. Bili so delani res za nežne ženske noge, vsaj notranjost čevlja. Bili so sicer dragi kot žafran, a če bodo dobri, bo luknja v denarnici hitro pozabljena. Prodajalec mi je na mojo prošnjo dal še nasvet o negi in kupila sem tudi kremo za nego. Po temeljitem mazanju sem jih obula na eno krajšo in eno celodnevno turo. Super.

Da je podplat tog, sploh nisem čutila. Pravi krst so v Afriki tudi dobro prestali. Nato sem jih pričela nositi za zahtevne ture pri nas. Kadar je bilo deževno vreme, so se mi kar precej močili, čeprav sem jih po vsaki turi negovala kot je bilo priporočeno. Zopet dež, zopet mokro! Ali naj jih reklamiram? Stari so že leto in pol, a kilometrini še nimajo visoke. Sodu je izbilo dno, ko sem s ture na Petzeck prinesla domov vse premočene, pa še obliko so že malce izgubili. Takoj v ponedeljek sem se odpravila z vso potrebno dokumentacijo nazaj v prodajalno. Prevzeli so jih, potrdili, da z njimi očitno nekaj ni v redu in obljubili, da jih bo pregledal še strokovnjak. Čez teden dni so mi reklamacijo priznali in dobila sem nove čevlje. Baje je bila napaka v usnju.

To je primer lahkega pohodniškega čevlja, primerne za poletno potepanje po sredogorju

Nove sedaj skušam uspešno nositi in seveda jih skrbno negujem. Dokaj dobro so prestali vse ture v dežju in tudi celodnevno hojo po mokrem snegu. A imajo drugo „mano“. Včasih mi grdo pritiskajo na kost pri vrhu čevlja in moram zelo paziti, kako jih zavežujem.

Pred mesecem dni sem se odločila, da mojim starim, skoraj upokojenim lažjim čevljem Garmont kupim nadomestne. Ta proizvajalec je tokrat napravil odličen čevelj Arvado GTX, a grozne barve – rjasto oranžne. Čakala sem, da bo prišla morda še kakšna druga bolj pametna barva, a sem obupala. Po daljšem pomerjanju, sem jih kupila. Po dveh urah hoje po stanovanju, je leva noga protestirala. Šla sem nazaj in zopet pomerjala. Ugotovili smo nenavadno označevanje številke velikosti. Prvotni par je bil številka 5,5 ali 38,5, drugi pa 5,5 ali 39,0. Na kaj vse moramo biti pozorni! Ti drugi so bili po subjektivnem mnenju nojih nog malce bolj prostorni. Prodajalec je sicer zagotavljal, da je to ista velikost. OK, pa naj bo.

Samo, da bodo moje noge zadovoljne. Zopet test doma v stanovanju, nato impregnacija in hop na Kriško goro. Dobro so hodili in bili tudi opaženi od mimoidočih planincev, zlasti planink. Doma sem jih nato lepo skrtala in popršila. Nato sem jih obula na Pršivec. Teden prej sem opazovala s Šavnika in s Koble njegov kopni vrh. Pa ni bilo tako. Pri zadnjem, strmem delu vzpona, je bilo na poti in ob njej dosti snega in tudi starega ledu. Za sestop bi bila ta pot prenevarna, zato so moji tako rekoč novi čevlji in še celo brez gamaš morali sestopiti nazaj v Staro Fužino preko planine Viševnik, Planine pri Jezeru in planine Blato. Snega je bilo še veliko, večinoma se je vdiral le do gležnjev, včasih pa tudi do kolen in še višje. Čevlji so ta nenačrtovan test odlično prestali, niso mi premočili, niso me ožulili. Kar pravi bodo, le barva mi še ne gre v račun.

Na koncu naj dodam le še to, da nudijo specializirane trgovine popust ob predložitvi planinske izkaznice s plačano članarino za tekoče leto.

NOVI ČEVLJI – NOVI ŽULJI, STARI ČEVLJI – NOVI ŽULJI

IRENA PEČAVAR ČARMAN

Imam nove planinske čevlje, kaj pa vi? To so lahko vaši prvi planinski čevlji, ali pa se pridružujejo tistim, ki imajo že močno oguljeno notranjost, podplat pa ni več vreden tega imena. Od starih čevljev se velikokrat še nismo pripravljali posloviti in imajo še vedno častno mesto na polici, nam pa zaradi njihove dotrajanosti lahko zagrenijo življenje na planinski poti.

Stari čevlji so se z našimi nogami že spoprijateljili, vedo kje imamo kurja očesa, vedo kje so nas ožulili salonarji, ko smo plesali na veselici, pa tudi vsi grehi ozkih čevljev v mladosti so jim poznani.

Ko kupujemo planinske čevlje, izberemo take, ki imajo vse možne »membrane«, se dobro prilegajo naši nogi, so všeč našim očem in pa denarnica nam mora vse to dopuščati.

Ko imam jaz nove čevlje, si že preventivno nalepim obliže na predel pete. Tudi pri starih čevljih, ki jih nisem imela nekaj mesecev, naredim isto. Obliž mora biti dovolj velik, da se nam ne zgodi to, da imamo potem žulj zraven obliža.

Pri obližih imamo celo paleto izdelkov, od takih, ki so vodoodporni, do takih, ki imajo blazinice prepojene z različnimi specialnimi kremami. Mislim, da sem poizkusila skoraj vse, kar Slovenija uvaža in kar ima doma (Hartman, Cosmopor, North.....), pa tudi tiste iz Nemčije, Avstrije in Švedske. Veste, kaj se mi je najbolj obneslo? Naš slovenski, Tosamin vivapor. O ceni ne bi izgubljala besed, ker za enega tujega dobite pet naših.

možno več obuti čevlja in nadaljevati poti. To pomeni, da bi bila potrebna pomoč GRS in verjetno helikopterja, da bi tega nesrečnika prepeljali v dolino. Potem pa bi se nam še kavke smejale, helikopterska intervencija zaradi žulja ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha.

Čim manj žuljev in čim več lepih trenutkov v gorah vam želim

P.S. Ne želim nobenega proizvajalca sanitetne opreme hvaliti ali grajati. Moj izbor je tak kot sem napisala, tako v hribih kot v službi ali na športnih prireditvah v telovadnici. Mogoče je vaš izbor drugačen, nič hudega, saj tudi planinske čevlje ne nosimo vsi enake.

In kaj če žulj nastane, mi pa smo nekje v visokogorju na večdnevni turi? Takoj ko začutimo, da bi nekaj lahko nastalo na naši nogi, nalepimo obliž. »Moja hribovska praksa« pri oskrbi žuljev pravi, da čez obliž povijemo povoj, vendar moramo paziti, da povoja ni preveč, ker potem ne bomo mogli obuti čevlja. Primerni so vsi povoji, vendar jaz v ta namen uporabljam samolepilni coban povoj. Dobi se ga v lekarnah ali pa v trgovinah s sanitetnim materialom, pa tudi Lidel in Hofer ga imata nekajkrat na leto v svojih akcijah.

Kdaj žulj »predremo«?

V medicinski doktrini so opisani različni primeri. Iz izkušenj lahko rečem, da ga jaz v hribih sterilno »predrem« samo v primerih, ko je ta tako velik, da ni

ANDERSENOVI POPOTNIKI

MATEJA OSOLNIK

Da se Andersenovci radi »potepamo«, to vemo vsi. Kaj pa, da smo pravi planinci, saj so otroci najstarejših skupin člani PD Integral?

Ja, vodniki skrbijo, da spoznavamo okoliške hribe, tako da smo se v aprilu odpravili na Govejk. Lepo vreme nas je pričakalo na vrhu in okolica nas je kar sama vabila k raziskovanju.

Le kaj nam je vodnik Tomo pokazal v luknji?

Le kaj nam je vodnik Tomo pokazal, kaj sodi v planinski nahrbtnik in predstavil varno pot v gore. Ugotovili smo, da se brez malice ne gre v gore, prav tako ne brez plastenke z vodo, suhega sadja, korenčka, pa tudi dežni plašč nam v tem kislem vremenu pogosto prav pride.

Sončen pozdrav z Govejka

Žal nam ni uspelo izpeljati izleta v Tamar, zaradi slabega vremena, vendar se ne damo kar tako in upamo, da bomo le dočakali sonček in se odpravili na kakšen potep. Na Planini pa nam jo je zagodel sneg, tako da so nam starši obljubili, da bodo letos poletje poiskali tudi na Planini.

Pozdrav s Šmarne gore

IZLET NA ŠMARNO GORO Z VODNIKOM MITJO POLONA VOLARIČ

Dan se je začel s soncem in Stonogice smo jo mahnilo iz vrtca že zgodaj zjutraj na mestni avtobus, ki nas je popeljal do Šmartnega. Tam nas je čakal vodnik Mitja in skupaj smo zakorakali proti vznožju Šmarne gore. Med zadnjimi hišami so sledili še napotki, kako bomo po »planinsko« osvojili vrh in smo šli. Pot je bila prijetna, srečali smo tudi tamkajšnjega prebivalca močerada. Vrh smo osvojili v eni uri in si privoščili zaslužen malico na klopcah ob cerkvi. Sledila je igra na igralih ter ogled notranjosti obzidja cerkve. Pred odhodom v dolino smo še pozvonili, si zaželeli lepe želje in jo mahnilo po hribu navzdol. Hej juhej, pa smo osvojili še en vrh!

STONOGICE NA ROŽNIK Z BABICAMI IN DEDKI

POLONA VOLARIČ, SKUPINA STONOGICE

Ker se z našimi babicami in dedki radi družimo, smo jih v maju spet povabili na skupni potep. Naš cilj je bil osvojiti Cankarjev vrh na Rožniku. Odzvali so se vsi, ki so imeli čas in tako smo po zajtrku z roko v roki odšli iz vrtca. Babice in dedki so se porazdelili med otroki, da je bila pot bolj zanimiva. Postanek smo naredili pri skakalnicah, da smo se odžejali in šli strumno naprej. Na vrhu smo si privoščili malico, kavico in tudi za »flancate« se je našel prostor. Pot nazaj nas je vodila mimo živalskega vrta, kjer smo čez ograjo gledali muflone in po trim stezi nazaj proti vrtcu. Preživeli smo super dopoldne v super družbi.

PLANINSKI IZLET V TAMAR

AJDA PIRC, 4. C

V soboto, 16. 2. 2013, smo se s planinskim društvom odpravili v dolino Tamar. Z avtobusom smo se odpeljali proti Kranjski Gori do doline od Poncami, kjer je naša največja skakalnica. Ustavili smo pred kočjo in tam pomalicali. Potem smo začeli hoditi po poti v gozdu. Pot je bila zasnežena, vendar dobro uhojena in ni bila strma. Videli smo najlepšo goro Jalovec, pa tudi druge gore: Travnik, Mojstrovka, Jalovška škrbina, Gorčica,... V koči v Tamarju smo se malo odpočili in spet malicali. Po poti nazaj smo se vozili z lopatkami in močno zabavali. Ko smo prišli nazaj do avtobusa, smo se odpeljali v Slovenski planinski muzej. Ogledali smo si nekaj zanimivosti planinstva in ostalih športov v gorah. Pokazali so nam kratek film o gorah. Spoznali smo, da so v preteklosti imeli pohodniki precej slabšo opremo, kot jo imamo danes. V gore so hodili kar v lesenih coklah!

Potem smo se vrnili nazaj v Ljubljano. Nekateri pohodniki so spali, drugi pa smo se zabavali...

UČENCI O.Š. OSKAR KOVAČIČ NA LOVRENŠKIH JEZERIH

UČITELJICA ANJA JEROT

V soboto, 18. 5. 2013, smo se odpravili na še zadnji planinski izlet v tem šolskem letu. Pot nas je vodila na Roglo (1517 m.n.v.), od tam pa smo se odpravili na Lovrenška jezera. Po uri in pol hoje smo prispeli in si jezera tudi dodobra ogledali. Vračali smo se po krožni poti in se naužili visokogorskega zraka. Na svidenje v naslednjem šolskem letu !

SONČKI NA ŠMARNI GORI

PETRA STRMAN HORVAT, VZGOJITELJICA V SKUPINI SONČKOV

V petek, 7.6., smo se skupina Sončkov iz enote Andersen in skupina Pandic iz enote Krtek odpravili na izlet na Šmarno goro. Skupaj s prijaznima vodnikoma Mitjo in Rašem, smo po precej blatni poti brez težav osvojili vrh, se tam najprej posladkali, malo poigrali, si ogledali notranjost obzidja in seveda pocingljali na »zvon sreče«.

Otroci in vzgojiteljice smo zelo uživali in se veselimo vseh podobnih izletov tudi v prihodnje, kjer se poleg rekreacije naučimo še kaj novega in poučnega od planinskih vodnikov.

2. SKUPINA OTROK NA PLANINI PRI JEZERU 2013 SONJA MODLIC

Vrtec Hansa Christiana Andersena na Planini pri Jezeru

Letos se je prijaviло rekordno število otrok (cca. 100) v treh izmenah. Žal nam je vreme zagodlo (obilica snega) in smo morali odpovedati prvo izmeno otrok (3.-7.6.2013) iz matičnega vrtca. Več sreče smo potem imeli z vremenom v drugi izmeni (10.-14.6.2013) in kar 38 otrok se je odpeljalo (iz treh enot: Krtek, Marjetica in Lastovica), na planinarjenje, pod vodstvom izkušenih vodnikov PD Integral Toneta in Raša. Za zdravstveno oskrbo je skrbela Milenka Dolničar, ki je bila z nami tudi na zimovanju in letovanju.

Že prvi dan smo se morali organizirati, da smo otroke s kombijem zvozili do Planine Blato. Po malici smo v skupinah hodili po poti na Planino pri Jezeru. Dež se je silil padati a mu ni šlo od rok.

Otroci niso imeli težav pri hoji. V koči smo se razporedili po petih sobah in vsi so pomagali pri oblačenju posteljnine in si izbrali posteljo. Vreme je bilo sončno cel teden, hodili smo tudi po snegu, kar je bilo otrokom v veliko veselje. Obiskali smo: Dedno Polje, Viševnik (proti Pršivcu nismo mogli, ker je bilo še preveč snega), Planino v Lazu in Vogar (zadnji dan se je ena skupina podala čez Hudičev most v Staro Fužino). Vsi smo se posladkali še s sladoledom in se odpeljali domov, da bi čim hitreje pripovedovali o svojih doživetjih staršem.

PREDSTAVITEV PLANINSKE OPREME

MITJA PREMERL

Kaj potrebuje pravi planinec?

Preverili smo dolžino naramnic

Če srečaš medveda

ŠMARNA GORA, 28. MAJ 2013

SONJA MODLIC

DEVETNAJSTIČ ČEZ POHORJE,

1. – 3. 5. 2013

SLAVKO KRUŠNIK

Ko sem tuhtal, kako naj opišem letošnji pohod čez Pohorje, mi je prišlo na misel, da bi enostavno prepisal članek o lanskem pohodu, objavljen v Gorskem popotniku št. 2, julij 2012 (to ni šala). Potek pohoda je bil enak, postojanke med potjo iste, okolje pohoda tudi enako, šale, ki smo si jih pripovedovali, podobne, ljudje (bralci) so pozabljivi – le kdo bi se še spomnil opisa – samo vreme je bilo letos (drugega dne) malo slabše.

Toda – med premišljevanjem o tej možni prevari sem se seveda takoj zavedel, da je pravi čar planinskih izletov prav v tem, da je vsak izlet drugačen, da vsakega drugače doživljamo in da nam prav zaradi tega ne bi smelo biti nikoli dolgčas. Na misel mi je prišel znanec – izletnik, ki se je v enem dnevu desetkrat (!) povzpel na Šmarno goro! Seveda je bil vsak vzpon posebno doživetje: če nič drugega, je bil pri desetem vzponu vsaj malo že utrujen...

Izleta čez Pohorje se je letos (med osmimi pohodniki) udeležilo tudi pet novih tovarišic (zame so še vedno tovarišice), ki so zgledno prenašale morebitne težave ali zadrege in jih bom vesel, kadar koli se bodo pojavile na kakem prihodnjem izletu. Za vse dopolnitve programa so bile sprejemljive, če se je kaj zataknilo, so pomagale najti najboljšo rešitev, tudi malo slabše vreme na drugi dan izleta jih ni spravilo v slabo voljo.

Pred spomenikom zadnjemu boju Pohorskega bataljona

Izlet je letos uradno vodil Janez Albreht, PD Ljubljana Matica, ki je tudi vozil kombi, jaz pa sem mu pri tem pomagal, kar ni bilo posebno težko, saj smo zdaj že dokaj dobro opremljeni z mobiji. Posebnih nezgod pa itak ni bilo, saj vsi vemo, da naglica ni dobra. Časa smo imeli dovolj, tako da nam res ni bilo treba hiteti.

Seveda smo obiskali vse, kar se je obiskati dalo, vse koče (Mariborska, Ruška, Osankarica, Grmovškov dom, Partizanka in druge), večino jezer, spomenikov in drugih znamenitosti.

V ozadju Črno jezero (pri Osankarici)

Če bosta zdravje in sreča, bomo leta 2014 ta pohod ponovili, da se ga bo udeležila spet nova (zaželeni so tudi dosedanja planinci) skupina iskalcev planinskih doživetij. To bo že kar jubilejni, dvajseti pohod!

2. AKCIJA NA PLANINI PRI JEZERU

SONJA MODLIC

V soboto, 1. junija (meteorološko poletje), smo se odpravili na našo kočo, kjer so še rahlo zimske razmere in nič poletne. Ekipa na delovni akciji v sestavi: Darko, Lojze, Enes, Sonja D., Janez, Irena, Milena, Sonja M. in Tone, smo v sproščenem vzdušju (6 v vrsto) žagali, podajali in skladali drva. Naš prevoznik Sodja jih je dostavljal ravno v pravem času, da smo si lahko malo odдахnili (odmor), nato pa je spet pela žaga. Sonce nas je prijetno grelo. Z delom smo končali ob 19. uri, ko je začelo rositi. Vendar je dež hitro ponehal. Enesu pa je najbolj pristajal kramp, s katerim je uspešno podrł dotrajane dele ograje.

Ker pa mu to še ni bilo dovolj, se je naslednji dan spravil, pod budnim očesom naravovarstvenice Sonje D., nad jamo z biološkimi odpadki. Če si bil ponoči oblečen v najmanj tri slojna oblačila in imel najmanj tri odeje na sebi, te morda ni zeblo. Da so šipe tako čiste ima vse zasluge Irena, rože v koritih, ki krasijo okna in brunarico, so delo Sonje Dremelj. Upam, da bodo spet tako bujno cvetele kot prejšnja leta.

Po dobrem zajtrku in kavi je spet zapela motorka. Ograjo, ki jo je sneg dodobra podrl, so temeljito popravili in podprli. Oskrbniška ekipa je skrbela, da nismo bili lačni in vzeli smo si čas za pesem, harmoniko ter občudovanje avrikljev, jegljičev, žefranov, malih alpskih zvončkov...edino regrat smo pustili rasti, ker ga ni bilo časa nabrati.

V poznih popoldanskih urah, prijetno utrujeni (beri – zelo), zadovoljni smo se odpeljali proti Ljubljani.

NA URŠLJO GORO (PLEŠIVEC) 1699 M, 8. 6. 2013

MARUŠA REYA

Ker je treba izkoristiti prav vsak dan, ko se obeta le nekaj sonca, ki ga je letos bolj malo, padavin pa obilo, se nas je podobno mislečih zbralo kar deset, vodila pa sta nas novopečeni vodnik Iztok A., simpatični dolgin s koroškim naglasom in Janez M., tudi letošnji bruc v vodenju, sicer pa star planinski maček, oziroma gams, že nekajkrat preizkušen tudi na naših izletih.

Odhod izpred zamegljenega LPP je bil točen, ko pa pridemo ven iz prvega tunela na avtocesti, nas pozdravi sonce. Potem pa nas ves dan isto sonce malo hecalo. Bilo je, pa ga spet ni bilo. Zamenjal ga je kakšen oblak, pa sivina, vendar smo jo končno odnesli dobro. Razen nekaj kapelj ob izteku izleta smo premagali dež in grozeče nevihte.

Vožnja do parkirnega prostora pri jezeru Ivarčko nad Slovenj Gradcem (645 m), bolje nad Kotljami, je trajala dobro uro in pol, s hojo pa smo pričeli nekaj pred deveto. Iztok je glede na vremensko situacijo izbral Železarsko pot, ki pa je bila na začetku kar blatna. Dvakrat smo prečili cesto in se potem povzpeli na suho gozdno cikcak stezo. Gozd je sveže zelene barve, pravi balzam za oči, skozenj se le nekajkrat odpre pogled navzdol.

Kljub precej strmi poti – nekajkrat pošteno zagrizem v kolena – je moči za splošni klepet še vedno dovolj. Jaz bolj poslušam ali pa se zatopim v svoje misli, ki mi v takem okolju kaj rade uidejo.

Proti vrhu moči kar primanjkuje in pri domu pod vr-

Z vrha Uršlje gore je res lep razgled

hom smo v dveh urah in tričetrt. Za dobrih tisoč metrov višinske razlike je to normalno. Kolona se je malo raztegnila, zato počakamo, da se zberemo vsi in gremo skupaj mimo oddajnika Plešivec prav na razgleden vrh. Iztok je tu domačin in dobro pozna okolico, zato nam lahko vse podrobno razloži.

Razgled se širi na Mislinjsko, Šaleško in Spodnjo Savinjsko dolino. Tudi na Prežihovino, rojstni kraj Prežihovega Voranca, nam je usmeril pogled. Njegove »Solzice« in »Samorastnike« pač pozna vsak, to je tako kot Cankarjevo Skodelico kave. Vedno mi je všeč, če mi kdo usmeri pogled, saj se sama težko orientiram in razlaga je več kot dobrodošla.

Potem se vrnemo do koč, nekateri se grejejo znotraj nje, drugi zobamo svojo malico in pijemo čaj kar zunaj. Dobri oskrbniki poskrbijo tudi, da je na ogled odprta tudi lepa gotska cerkev Sv. Uršule iz 16. stoletja, ki je najvišje ležeča cerkev v Sloveniji. Seveda, saj smo na skoraj 1700 metrih.

Se pa pozna, da je tale hrib zelo priljubljena izletniška točka, saj vidimo, da ljudje ves čas prihajajo in odhajajo. Poti nanjo je veliko.

Postanek na poti se prileže...

Ko pa se že hočemo vrniti, se pooblašči in Iztok, ki je bil tu gor že včeraj in v koči prevedril nevihto, odločno odsvetuje odhod. No, torej ga odložimo za četrto ure, ko gre »vihra« mimo in ne čez, kot je sprva kazalo. Pot navzdol je prav v zadnjem delu, ko je zemlja mastna, malce zoprna, jaz se enkrat komaj ujamem, da ne pristanem v blatu, Besi pa to ni uspelo. Pri avtu smo v slabih dveh urah, nahrbtnike pospravimo v kombi in avto in se sprehodimo še okoli malega naravnega Ivarčkega jezera z rekreacijskim centrom. V bližini je tudi pred nekaj leti obnovljena žičnica za smučišče Ovšen, ki pa že nekaj let zaradi velikih izgub ne deluje. Škoda! Pa tako lepo je tam, res pa je malo od rok.

Zapeljemo se po nekih neznanih bližnjicah še do Poštarske koč, saj nekaterim manjkajo še žigi. Na poti domov opažamo, da smo se izognili nevihtam, saj je vsepovsod mokro. Obvezen je postanek še na Trojanah, krofom se pač ne da izogniti.

V Ljubljani smo pred sedmo zvečer in za moje pojme je vodnik test prvega uradnega vodenja dobro opravil.

PREHODILI SMO PRVO POLOVICO SREDINIH IZLETOV

JURE in MARUŠA REYA

Tile »upokojski« (lahko tudi za brezposelne) izleti so pa res pravi balzam za noge in dušo.

Dobro se je spomnil tale Janez, ki nas vsake štirinajst dni popelje kar nekam. Pa če v sredo ni vremena, je lahko tudi četrtek, pa če ne ta teden, pa naslednji, ko imamo sicer v programu luknjo. Super je. Izvedli smo jih pet namesto šest, ampak Bela peč iz Grahovš je res bila neizvedljiva zaradi vremena. Letos nas je sneg res dolgo držal v dolini, še za dan mladosti je strašil po nadmorski višini okoli tisoč metrov. Vmes pa še kakšen »redni« sobotni izlet, ki nas malo bolj utruji in utrdi.

No, prvi poskus vzpona 6. marca na **Kršičevce** se je zaradi vremena neslavno končal pri Enesu na degustaciji ocvirkov. Namesto da bi šle kile dol, so šle gor. Pa drugič! Ta drugič se je posrečil 17. aprila, ko je zaradi snega odpadla Bela peč. Temu se reče fleksibilnost!

Tudi drugi planiran sredin izlet na **Jamnik (831 m)** je bil zaradi vremena prestavljen na petek, **22. marca**. Dejansko smo **takrat** odprli letošnjo sezono Integralovih sredin izletov in navdušencev nas je bilo za poln kombi in še en avto. Zaslužimo si torej res lep dan.

Marca na Jamniku se zima še zdaleč ni končala

Nekaj minut po osmi se odpeljemo proti Gorenjski, se odcepimo v smeri Podnarta in malo nad vasjo Ovsiš avto in kombi parkiramo v gozdičku na robu zasneženega travnika ali njive ter **ob 8.55** krenemo proti bližnjemu, lepo vidnemu hribčku s cerkvijo Sv. Primoža in Felicijana, na robu katerega stojijo hiše vasi Jamnik. Pot nas na začetku vodi po poti, pa skozi gozd in nato mimo lepe zaprte hiše-vikenda pridemo na asfaltno cesto.

Cerkvici se približujemo nekako od zadaj, zato je pot malo daljša, kot se je zdelo od vsega začetka. Z Enesom sva rekla, tole bo pa ena »rahla« Šmarna gora, pa ni bilo tako. Z razgledne ceste se spustimo na novo zasneženo in slabo uhojeno pot do našega sončnega cilja, kjer **ob 11.05 pri zmernem vetru dosežemo cilj**. Dve urici zmerne pomladne hoje!

Vreme nam je res naklonjeno. V zavetju kamnitega cerkvenega zidu se stiskamo na nizkih klopcah in žulimo vsak svojo malico, Jure pa za začetek najprej ponudi svoj šnopček. Saj ga je za vse samo za vzorec, Janez pa polovico domače klobase da meni v razrez in s koščki tudi njegovega domačega brezovskega hleba si jo lepo razdelimo.

Čez slabo uro nas po malem začne hladiti in ob 11.55 se odpravimo v dolino po poti prav na drugi strani cerkve proti vasi Rovte. Ob 12.55 se ustavimo na sončnem planem ob lovski preži in posedemo po suhih hlodih in nekatere ima, da bi kar malo zadremali. Mene zanima tista visoka preža in zlezem gor. Kar kmalu smo spet na poti in po 15 minutah smo v vasi Rovte, od tam pa spet zavijemo do Ovsiš, oz. do naših avtomobilov nad vasjo.

Tudi **Krim (1107 m)** s Planince nad Jezerom v Podpeči je moral zaradi vremena počakati en teden in je bil namesto 3. na vrsti šele **10. aprila**. Naju z Juretom sicer ni bilo poleg, saj sva morala v Brdih obrezati vse oljke, sva pa slišala, da se je – poleg prvotne hoje na vrh seveda – dobro jedlo in pilo. Janez je našemu trobentaču Romanu omenil, da pridemo mimo in iz tega – no, verjetno ne samo zaradi tega – je nastala prava veselica. Začelo se je z dobrim narezkom, nadaljevalo z odličnim golažem... No, za vsakogar nekaj!

No, tisti izlet na **Kršičevce (1091 m)** je bil končno realiziran **17. aprila**. Ste že slišali zanj? Odkrito – jaz ne. Pa mislim, da jih je malo, ki bi se lahko pohvalili ali celo povedali, kje se nahaja. Gora s težko izgovorljivim imenom mi je kar nekaj časa delala preglavice.

Žig ukleščen med rogovje na Kršičevcu

Ja, lepa tura in primerna za zgodnje spomladansko ali celo zimsko planinsko dejavnost, ko je drugod še nedostopno zaradi obilnih snežnih razmer. Nenevarna in lahko dostopna pot med javorniškimi vršaci in snežniškim višavjem, ne daleč od Cerkniškega jezera in dolenskega Loža in Starega trga, kjer že diši po Notranjski.

Bravo Janez, le kje si ga našel!

Lotili smo se ga prav tu, z ilirskobistriške ali bolje s pivške strani, skozi vas Jurišče, po domače Juršče, kjer je najbolj običajna in najlepše označena pot, kjer se z asfaltom prelite cestne površine končujejo z vaškimi kolovozi, ki se preko vaških travnikov strnejo v nam najbolj priljubljeno planinsko stezo. Zanj skrbi postojnsko planinsko društvo in treba je priznati, da ne slabo in zasluži vse pohvale. Naprej po pašnikih z drobnico, mimo ograjenega kraškega brezna, skozi bukov gozd na višje ležeči kraški svet, kjer ravno ne grizemo kolena, ni pa nič odveč, če imaš za seboj nekaj planinske kilometrine.

Na vrhu presenečenje. V jelenovo rogovje objeta skrinjica z žigom in vpisno knjigo. Pa ne na glavi jelena, le rogovje, kot v kaki lovski sobi kot trofeja, je vzdano v skalovje, vmes pa skrinjica.

Pred nami se odpre pogled na razpotegnjeno pogorje Vremščice, mogočni Nanos bolj levo, sv. Trojico s cerkvico na vrhu in ne preveč oddaljeni še s snegom pokrit Snežnik kuka izza bližnjega gozdnatega hribčka. Vreme nam je na lepem, izravnanim travnatem vrhu, ki nam nudi kar dobro uro lenarjenja, naklonjeno. Zadoščeni z naravnimi lepotami in potešenimi želodci, se počasi spustimo po drugi poti. Četrta urna oznaka za Mrzlo jamo nas privabi, da si ogledamo še to kraško znamenitost. Pa smo jo komaj našli, čeprav smo že stali na neizrazitem robu velikanske globeli, v zaraščenem gozdnem predelu, v katero pa se nismo podali, ker spust ravno ne bi bil najbolj preprost.

Raje smo se držali planinskih oznak, ki so vodile nazaj na pot, po kateri smo prišli.

Očarani od notranjskih lepot in prijetno utrujeni, zaključimo v bližnjem gostinstvu, brez katerega pač ne gre.

Trupejevo poldne (1931 m) 8. maja je bilo spet pravo presenečenje. Pa kar nekaj nas je bilo prvič tu. Janeza L. je zamenjal Janez Medved, prav tako zanesljiv in skrben vodnik, vreden vsega zaupanja. S seboj pripelje malo živahno, pametno, predano in prisrčno psičko Taro, ki nas nenehno »zganja skupaj«, saj je pasme border collie. Ime pa je vrh dobil po najvišje ležeči kmetiji na avstrijski strani, verjetno je tam opoldne

največ sonca (sem nekje slišala ali pa je to moja interpretacija, ne vem natančno).

Nekaj minut čez osmo odrinemo, nekaj minut čez deveto smo v vasi Srednji vrh – 960 m nad Martuljkom in deset čez deveto krenemo v sveže vetrovno sončno dopoldne. V zraku in na tleh je veliko vlage in mokrote, saj nas spremlja močan hudournik in tudi makadamska kamnita cesta je od časa do časa kar zalita z vodo. Potem se začne še sneg, tako da je ta izlet kar »moker«, pa še nazaj grede nas na pol poti (ne) preseneti rahel dež. Pod sedlom le malo časa hodimo po neki kot planini, nato se strmo dvignemo v snegu in Medo nam dela stopinje, v katere polagamo naše čevlje. Na sedlu nekaj megle, potem pa že vidimo vrh Trupejevega poldneva. Jaz sem si predstavljala, da bo to nekakšna planina, pa je spet tipičen vrh Karavank. Na avstrijsko stran kar odrezan in kamnit prepad, na našo stran pa travnat položnejši pristop. Na vrhu smo nekaj minut po poldnevu, tako da si je vrh kar zaslužil tako ime, blizu je tudi špičasto Maloško poldne, ki pa izgleda manj dostopno.

Na vrhu si po treh urah hoje ob 12.05 poleg občasnega razgleda na eno ali drugo stran neba in držav privoščimo še malico in pijačo in po nekakšne pol ure se že spuščamo navzdol. Neki sumljivo črni oblaki nas priganjajo... Do vasi pridemo v dveh urah. Na neki domačiji piše, da prodajajo mlečne izdelke, pozvonimo in malo počakamo, pa ni nikogar. Gremo do avta, in se po tretji uri odpeljemo domov. Ustavimo se v Mojstrani, tam ob cesti je neki bife, ki pa je ravno ob sredah zaprt, torej naravnost domov! Stroške pa smo tako že poravnali!

Na avtocesti se ulije in ves čas pomalem dežuje, le ko pridemo blizu in potem v Ljubljano, je vse suho in celo sončno. Pa je bilo spet fino!

*Po prihodu iz »kamnitega« gozda na Raduhi
bolijo kolena*

Tudi za izlet na **Raduho (2062 m)** do konca ne vemo, ali bo vreme zdržalo ali ne. Malo smo pa tistega **22. junija** tudi tvegali in kar šli. Napoved ni bila tako slaba, vendar glede na letošnji aprilski mesec maj nič ni gotovega. Stara klapa spet napolni kombi. Smo pa vztrajni! Vožnja je sicer malo daljša, čeprav Janez ubere najkrajšo varianto. Ker je v Lučah zapovedan postanek, štartamo s parkirnega prostora pod Kočo na Loki ob 10.20 in pri koči četrto ure kasneje. Oblaki se preganjajo, vendar nas ne ustrahujejo. Razgled pa je ves čas, enkrat na eno, enkrat na drugo stran. Koča je seveda še zaprta.

Najprej je doli po cesti vozil pred nami še en kombi s planinci, potem so zaostali, in videli smo jih samo še, ko so hodili za nami po poti do kočice. Potem je za njimi izginila vsaka sled. Narava je kot oprana od pravkar odtajane snega, mlad regrat pa komaj pognal in obljubimo si, da ga bomo za večerno solato nabrali nazaj grede.

Ker je Ledena jama tudi še zaprta, uberemo direktno pot na vrh. Hodimo uro tričetrt. Na križišču za Dverce začne rosi, pa grožnja dežja ni bila resna. Tudi oblekli se nismo in res nas je v slabe pol ure do vrha nehalo vlažiti. Kamnita pot je malo težavna, pa saj smo dobro obuti in hoja navzgor ne sme biti problem. Na vrhu smo v načrtovani uri in tričetrt od kočice in v dobrih dveh od parkirnega prostora – ob 12.45. Vse v mejah normale. Tako kot smo tudi mi. Štampiljka na vrhu se mi tokrat ne izmuzne. Lani smo bili tu peš od Rogovilca preko Grohata po plezalni gor in po drugi strani dol in sem jo preprosto pozabila pritisniti v knjižico. Pa saj sploh ni tako pomembno. Letos načrtujeva z Juretom še en vzpon, tokrat bova prišla iz smeri Slovenj Gradec – Plešivec – Smrekovec – Komen, pač po trasi SPP in nadejala proti Robanovemu kotu.

Na vrhu je malo hladno, megle se podijo dlje od nas, črn oblak pa grozi enkrat z leve enkrat z desne. Ne damo se motiti in pomalicamo. Čez pol ure se že spuščamo po drugi poti navzdol, v smeri Ledene jame. Pot tu vendarle ni tako kamnita, je pa kar strma – »diretissima«, potem pa skozi gost skalnat gozd, kjer je pot komajda vidna. Po uri in četrto pridemo iz gozda do čedne lesene kočice, kjer nas dežek malo ustavi, ravno prav, da si malo oddahnemo, se razgledamo in sonček nas že spet požene kvišku in v dobre pol ure okoli Koče na Loki že nabiramo regrat. Prej se nam je zdelo, da ga je več, no za dve solati že bo, več pa ne potrebujem. Naš kombi nekaj minut pred četrto sameva na parkirnem prostoru. In spet nazaj – makadam – asfalt – Luče – kava, čaj, pivo, sok in veliko vode – in pot proti domu se za naju konča pri Ruskem carju, kjer se posloviva ob 18.15.

Zaključili smo pomladanski del in komaj čakamo jesenske izlete!

OKOLI DEVINA S PRIJATELJI IZ TRSTA,

7. 4. 2013

MARUŠA REYA

Že ko sem na začetku tega leta pregledovala naš plan izletov, sem takoj odključala tegale »devinskega«. Spet in ponovno en zanimiv konec, ki ga premalo poznam. Naši pobrateni planinci, Marinka, Franc, Paolo, Livio, pa seveda vsi ostali skupaj in vsak posebej so zopet pripomogli, da smo preživeli lep, zanimiv in prijeten dan. Vedno se izkažejo in z lahkoto se torej prepustimo presenečenjem, ki so nas čakala.

Seveda je tudi naš Tomo s pomočnikom Hermanom odlično opravil domačo nalogo. Že na avtobusu nas je seznanil z osnovnimi podatki o tem predelu – malo zgodovine, nekaj zemljepisa pa še kakšna zgodba ali legenda vmes – da smo si lahko okvirno predstavljali, kam gremo. In iz čemerne ter že dolgo časa deževne Ljubljane smo se pri Nanosu prebili do prve jasnine. Pred tednom na sveže zapadel sneg na Nanosu nam iz predalčka v glavi potegne spomin na izlet na njegov najvišji, Suhi vrh, ki smo ga z Janezom M. obiskali pred dvema tednoma.

Tam okoli Fernetičev se nam pridruži tržaški Franc, ki nas popelje do črpalke v Devinu, kjer se okoli devetih srečamo z našimi znanci pobratenega društva Trst. Kljub temu, da se z nekateri poznamo malo bolje, z drugimi pa le bolj površno, je srečanje vedno iskreno prisrčno.

Torej, zbrani smo, vreme je, in Marinka P. nas kar požene v pogon. Nekaj časa kar ob cesti, nato pa se začnemo dvigovati na Grmado, ki je v prvi svetovni vojni veljala za steber avstrijske obrambe Trsta pred italijansko armado. Hudi boji so močno prizadejali tudi ta del in okoliške vasi so bile do tal porušene, poškodovan je bil tudi devinski grad. Nedaleč od tu je tudi Doberdob »slovenskih fantov grob«.

Star vodni zbiralnik pri Acegas ...

Vsakič znova nam zgodovina ponuja dokaze o nesmielnosti vojn, pa se človeštvo prav nič ne nauči...Tudi po drugi svetovni vojni za te kraje še dolgo ni bilo miru. Iz Istre so se sem priselili begunci in za njih so postavili dve novi vasi Ribiško naselje/Villaggio del Pescatore in Naselje Sv. Mavra/Borgo San Mauro.

Marinka nas najprej popelje do mitreja – svetišča boga Mitre. Vera je iz daljne Perzije prišla v rimsko državo in skoraj postala »državna« vera, pa so jo skupaj z ostalimi poganskimi verstvi v 4. st. prepovedali in uničili svetišča. Nekatera so seveda ostala kot arheološki spomeniki.

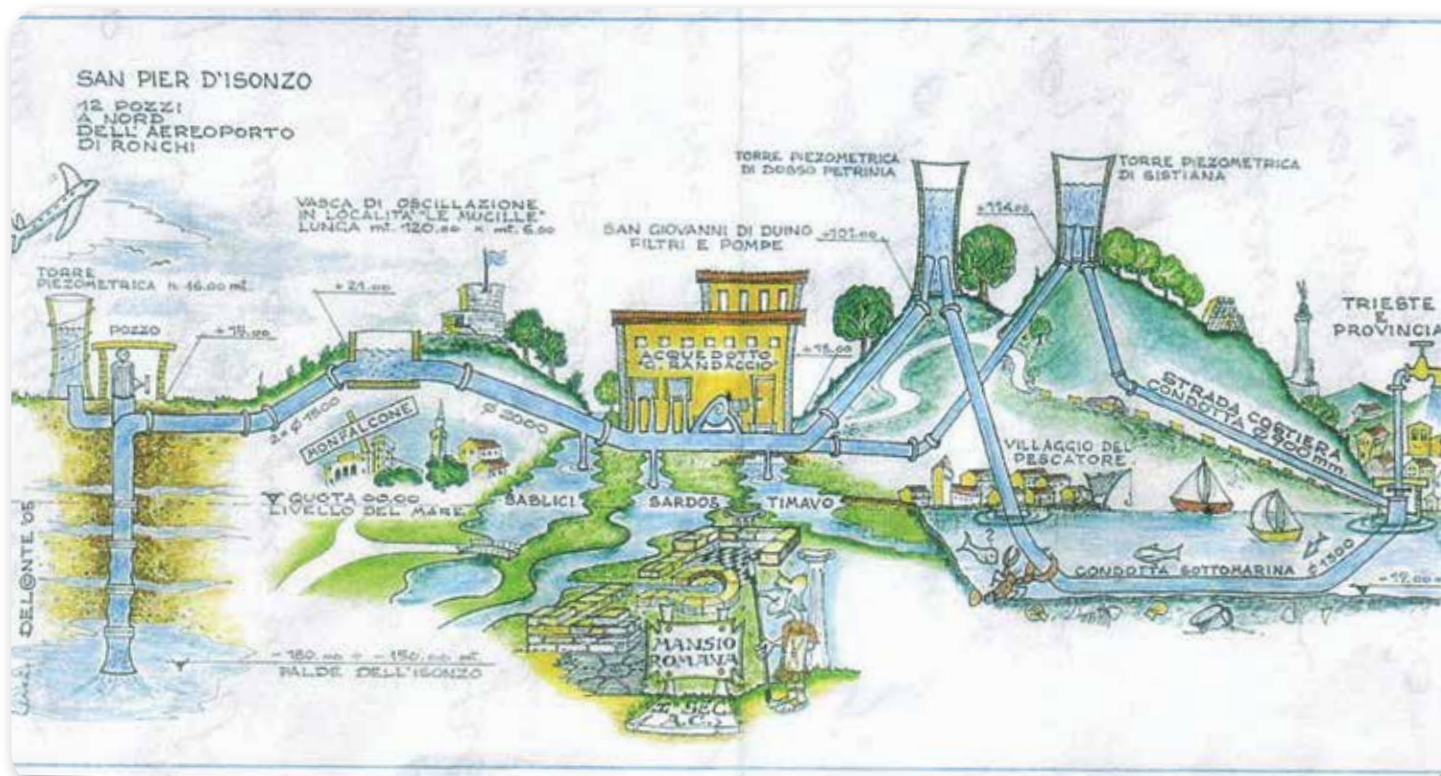
Zaslužena malica pri izvirih Timave

Prva izčrpana Marinkina razlaga na Grmadi

Po nenaporni, vendar strumni hoji se približamo ogromni stavbi podjetja Acegas-Aps, ki upravlja celotni postopek vodnega ciklusa v pokrajinah Trst in Padova – od črpanja vode in vodovodne oskrbe pitne vode do upravljanja grezničnega omrežja in prečiščevalnega ciklusa odpadnih voda, o čemer nam je zgovorno razlagal strokovnjak, ki je bil na voljo prav zaradi naše skupine. Nedaleč stran, pravzaprav dober skok čez cesto že lahko občudujemo mogočne izvire reke Timave. Čudna reka, od izvira do izliva v morje je dolga le dva kilometra.

Na bregu reke si okoli poldneva privoščimo malico, saj smo že malce lačni.

Načrt tržaškega vodovodnega omrežja

Potem se skozi planoto med grmovjem in nizkim drevjem prav po ostankih rimske ceste – v kamnih so sledovi kolesnic – prebijemo do Ribiškega naselja, prečkamo asfaltirano cesto in v pol ure pridemo do najdišča izrednega pomena fosilnih ostankov odlično ohranjenega skeleta adrozavra Antonia izpred 78 milijonov let. Neverjetno! To pa je res bilo doživetje. Kar nekaj časa smo postavali tam na sončku in uživali ob razlagi vodičke in navdušeno fotografirali.

Ostanki dinozavra blizu Devina

Pa nas čas spet priganja.

Po lepi široki poti v nekako pol ure pridemo v naselje Devin, ki šteje okoli 1500 prebivalcev. Nastalo je v srednjem veku okoli starega gradu. Spet so nam priskrbeli vodiča, ki nas najprej popelje na zidove starega gradu prav na skalah ob morju, kasneje si ogledamo še novejši grad, umaknjen bolj v mesto, v katerem živi princ Carlo della Tore e Tasso z družino. Devin slovi prav zaradi gradu in pa Mednarodne šole Jadranskega zavoda združenega sveta, v kateri se šolajo odlični dijaki iz številnih držav z prestižne univerze po svetu.

Zlagali bi se, če bi rekla, da sem si zapomnila kopico zgodovinskih dejstev, imen in priimkov kronanih glav in plemenitih osebnosti, nekaj pa mi je le ostalo v spominu. Današnji še živeči princ izhaja iz družine, ki ima sorodnike v vseh državah Evrope. Vsekakor z gradu nekje okoli tretje ure odhajamo nabiti z vsemi informacijami tega dne in kmalu smo v našem avtobusu.

Priznati moram, da ne vem točno, kje smo se vozili, in kam smo prispeli. Vem, da smo se znašli sredi prijetnega nizkega gozdička, v katerem je bila jama s Kočo pri gadih.

Tam smo bili postreženi kot bi se reklo »od spredaj in zadaj«. Neverjetno gostoljubje, dobra hrana, prijazna postrežba vseh, pa dobra glasba v živo, vse to nas je

zadržalo kar nekaj ur. Priznam, da sem se pri obilici vsega preveč najedla, pa najbrž nisem bila edina, zato je bil počitek v avtobusu tako prijeten.

Prijetna lovška kočica hrani dobroto za nas

Malo mi je bilo žal edinole, da nismo imeli časa obiskati 2 km dolge Rilkejeve pešpoti, speljane nad 150 do 200 m visokimi pečinami nad morjem. Ime je pot dobila po avstrijskem pisatelju in pesniku Rainerju Marii Rilkeju, ki je ustvarjal v teh krajih. Pa bodo menda pot kmalu zaprli, ker se niti Furlanija Julijska krajina niti občina Trst nista odločili za nakup oziroma najem te sprehajalne poti, saj lastniku devinskemu princu te dni pogodba za upravljanje in urejanje te poti poteče. Škoda!

Hvaležni Tomu in vsej tržaški družini smo nazaj grede tudi malce zadremali in se v Ljubljani seveda pripeljali v trdi temi pred deveto zvečer. Pa še kdaj, ne?

IN KONČNO – OJSTRNIK (2052 M)

16. 6. 2013

MARUŠA REYA

Tale hrib se nam je lani – mislim, da zaradi nekih ovir na cesti – izmuznil, predlani sploh ni uspel priti v program, no, danes pa, kot vse izgleda, bo zadeva uspela!

Ker sem na zborni mesto zaradi slabih nedeljskih avtobusnih povezav prišla s taksijem, sem bila pač prva. Počasi se nabiramo: meni bolj neznani kot stalni planinci našega društva. Za menoj pride Zvone, mladenič, ki je bil z Marinko in Mihelo že na planinarjenju po otoku Lastovo, Ida z možem, Mihela, nepoznana hitra mladenka Darja v supergah, v Kranju nas je čakal še Klemen, tudi udeleženec izleta na Lastovo. Ne vem sicer zakaj, ampak jaz se moram nekako postrojiti, da mi vse »štima«. Kombi je poln. Vozi Enes. Vodnica Marinka.

Z vrha Ojstrnika

Odpeljemo se točno ob pol sedmih, ob pol osmih smo pred Kranjsko goro, prečkamo mejo – prehod Rateče – z Italijo, obidemo Trbiž/Tarvizio, neka dolgoročnejša dela na cesti nas usmerijo malo naokoli, po stari cesti v smeri Vidma/Udine pridemo do Ukve/Ugovizze, kjer za vasjo pri neki kmetiji ob 8.10 parkiramo, in ob 8.20 že startamo po makadamski cesti, najprej čez uradni parkirni prostor, nato mimo nove velike kamnitolezene hiše, kjer zavijemo v gozd in ob 10.20 – torej po dveh urah zložne hoje s postanki za požirek in slačenje – smo na prostrani planini Bistrica z veliko poslopji, tudi počitniškimi hiškami. Z avstrijske strani se sem lahko kar pripeljejo, s terenci seveda. Tu se pase kar lepa čreda krav in lepih konjev.

Takoj nadaljujemo pot k prvemu vrhu Ojstrnika brez križa, kjer smo ob 11.20. Vreme je za hojo ugodno, razgledi pa so bolj motni. Marinka po stari navadi razloži, kje naj bi kaj bilo, tako da imamo vsaj predstavbo. Le Ziljska dolina pod nami je lepo vidna, celo sonce je spodaj.

Pomalicamo in se čez dobrih dvajset minut odpravimo naprej na drugi vrh našega cilja, tam pa je velik križ, tam je štampljka in tam je tudi lep motiv za skupinsko sliko, nato pa se vračamo nazaj dol na planino, kjer smo točno opoldne.

S planine, kamor prispemo v dobre pol ure, se v pol ure povzpemo še na hribček med smrekami, kjer stoji lepa gotska cerkev Marije Snežne in kjer je kar nekaj turistov. Tudi sicer smo jih srečevali, vendar le na zadnjem delu proti vrhu.

Ob 13.30 se spustimo po drugi, enostavnejši poti spet na planino in ob 1.45 že krenemo navzdol po isti že znani poti. Kar hitro nam gre od rok oziroma nog in iz gozda ven pridemo v dobre pol ure, ob treh pa smo pri kombiju.

Odpeljemo se, se v Martuljku ustavimo še na pijači, sladoledu ali kar pač kdo pije ali liže – za slabe pol ure.

Avto je razgret, voznik Enes pa umirjen in v Ljubljani smo še pred nedeljsko večerno gnečo.

Lep izlet, dobra družba, lepo vreme, kaj še hočemo!

ZA KONEC PA ŠE 2 UTRINKA Z OBČNEGA ZBORA PD INTEGRAL 22. 2. 2013

SONJA MODLIC

»NEDELO« JE OBJAVILO RAZPIS ZA »NAJBOLJ PRILJUBLJENO PLANINSKO KOČO«.

Planinke in planinci, ki imajo najrajši našo kočo na Planini pri Jezeru, naj poiščejo v Nedelu »nagradne kupone«, jih izpolnijo in pošljejo na naslov: Nedelo, Dunajska 5, 1509 Ljubljana, ali planine.nedelo@delo.si.

IŠČEMO NAJBOLJ PRILJUBLJENO PLANINSKO KOČO

O tem, da je planinarjenje eden najbolj priljubljenih športov pri nas, ne gre izgubljati besed. Katera od 176 planinskih koč, zavetišč in bivakov nam je najbolj pri srcu, o tem pa bi se že dalo razpravljati. In prav zato vas vabimo, da se spet pridružite Nedelovi akciji, v kateri s pomočjo bralcev in v sodelovanju s Planinsko zvezo Slovenije iščemo najbolj priljubljeno planinsko kočo. V kratkem bomo objavili prvi nagradni kupon, na katerega boste lahko vpisali kočo, ki je po vašem mnenju do planincev najbolj prijazna, in ga poslali v uredništvo Nedela. Glasovnice bomo objavili v časopisu in na internetu. Koča, ki bo prejela največ glasov, bo prejela naziv naj planinska koča Nedelo 2013 in lepo nagrado, vsak teden bomo nagradili tudi izžrebane glasovalce. Bralce Nedela vabimo, da nam pošljete fotografijo, ki ste jo posneli pred svojo najljubšo kočo, in jo pospremite z nekaj vtisi o izletu in koči. Eno od njih bomo vsak teden objavili v Nedelu, številne druge bodo na ogled na spletni strani delo.si in Nedelovem facebooku. Fotografijo, s kratko utemeljitvijo in svojimi podatki, pošljite na naslov Nedelo, Dunajska 5, 1509 Ljubljana, ali planine.nedelo@delo.si.

PLAN IZLETOV PD INTEGRAL 2013/14

Datum		Čas hoje	Zahtevnost	Vodnik	Pomočnik
marec					
02.03. so	Koželjeva pot	4	L	Rašo Adrovič	
09.03. so	Dobrča	4	L	Rašo Adrovič	
16.03. so	Tromeja	4	L	Mitja Premerl	Katja Premerl
23.03. so	Suhi vrh - Nanos	5	L	Janez Medved	
30.03. so	Porezen	4	Z	Janez Lenaršič	
april					
01.04. po	Obzovo na Krku (HR)	5-6	L	Marinka Koželj Stepic	
07.04. ne	Srečanje pobratenih društev SPD Trst in PD Integral	4	L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
13.04. pe	Pufijev pohod	3	L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
20.04. so	Lačna - Kuk - Vela Griža	4	L	Anton Trope	
27.04. so	Viševnik	5	L	Janez medved	
maj					
01.-03.05. sr-pe	Prečenje Pohorja		L	Slavko Krušnik	
04.05. so	Menina planina	5	L	Rašo Adrovič	
11.05. so	Pristovski Storžič (A)	5	Z	Mitja Premerl	Katja Premerl
18.05. so	Bogatin - Lanževica	7-8	Z	Andrej Počervina	Janez Medved
25.05. so	Kuželjska stena in izvir Golpe	6	L	Anton Trope	
junij					
01.06. so	Kamniti lovec (I)	4	Z	Mitja Premerl	Katja Premerl
08.06. so	Uršlja gora	5	L	Iztok Apačnik	Janez Medved
16.06. ne	Ojstrnik (I,A)	6	L	Marinka Koželj Stepic	
22.06. so	Lepenatka - Rogatec	6	Z	Rašo Adrovič	Anton Trope
29.06. so	Grintovec	8	ZZ	Andrej Počervina	Janez Medved
julij					
04.-07.07. če-ne	Peš iz Ljubljane na Planino pri Jezeru		Z	Janez Lenaršič	Sašo Marinčič
06.07. so	Jezerska Kočna	9	ZZ	Anton Trope	Robi Mohar
13.-14.07. so-ne	Prečenje Karavank (S/A)	8/dan	ZZ	Mitja Premerl	Anton Trope
20.07. so	Špik - Hude police (I)	6	Z	Mitja Premerl	Katja Premerl
27.07. so	Poldnik (I)	3-4	ZZ	Tomaž Rusimovič	
avgust					
03.-04.08. so-ne	Grosse Rosennock - Klomnock (A)	7/dan	L	Marinka Koželj Stepic	
10.-11.08. so-ne	Prečenje Poljskih Špikov (I)	8/dan	ZZ	Mitja Premerl	Rašo Adrovič
17.08. so	Jalovec	9	ZZ	Andrej Počervina	
23.-25.08. pe-ne	Triglav - z Rudnega polja	9/dan	ZZ	Tomaž Rusimovič	Andrej Počervina
23.-25.08. pe-ne	Triglav iz Krme	9/dan	ZZ	Anton Trope	Rašo Adrovič
23.-25.08. pe-ne	brez Triglava Pl. Voje - Krstenica - Pl. pri Jezeru	6/dan	L	Franc Bergant	Janez Lenaršič
31.08. so	Žagana peč - Kalški greben	11	ZZ	Rašo Adrovič	Anton Trope
september					
07.09. so	Dovski križ - Šplevta	8	Z	Andrej Počervina	Janez Medved
14.-15.09. so-ne	Saeuleck (A)	12	Z	Mitja Premerl	Rašo Adrovič
21.09. so	Cjajnik - Košutnikov turn	7	Izr. Z	Andrej Počervina	Janez Medved
28.09. so	Razpotje - Krofička	8	ZZ	Rašo Adrovič	Mitja Premerl
oktober					
05.10. so	Boskovec	3-4	L	Tomaž Rusimovič	Rašo Adrovič
12.10. so	Matajur	4	L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
19.10. so	Obir (A)	4	L	Mitja Premerl	Katja Premerl
26.10. so	Resevna	3	L	Herman Rednak	Janez Lenaršič
november					
02.11. so	Izlet v neznano	3	L	Janez Lenaršič	Sašo Marinčič
09.11. so	Od Litije do Čateža	6	L	Franc Bergant	
10.11. ne	Kostanjeva nedelja (SPD Trst)	3	L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
17.11. ne	Vrtovčeva planinska pot	4	L	Janez Lenaršič	
23.11. so	Otrič - Razsušica - Medvižica	5	L	Marinka Koželj Stepic	
december					
07.12. so	Jerebikovec	6	L-D	Rašo Adrovič	
14.12. so	Stolpnik	5-6	L-D	Marinka Koželj Stepic	
21.12. so	Prednovoletno srečanje Pr" Mehačk	3	L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
januar 2014					
17.01. pe	Nočni pohod na Grmado	4	Z-D	Janez Lenaršič	Sašo Marinčič
25.01. so	Velika planina	6	L-D	Rašo Adrovič	
februar 2014					
01.02. so	Bašeljski vrh	6	L-D	Rašo Adrovič	
08.02. so	Kranjska reber	4-5	L-D	Marinka Koželj Stepic	
15.02. so	Tolsti vrh in Kriška gora	4-5	L-D	Rašo Adrovič	
22.02. so	Krim	3	L	Anton Trope	

PLANINSKA POTEKANJA PD INTEGRAL

18.-28.07. 2013 Planinsko potepanje po BiH in Srbiji Rašo Adrovič, Anton Trope

PLANINSKA POTEKANJA DRUGIH PD

27.07.-03.08. 2013 Planinarjenje po Kotijskih Alpah (I) (Monviso, 3841 m) Marinka Pertot SPD Trst